

MAKSASFRAJUS

ŽALIEJI IŠMOS VANDENYS

Auštant įėjau į tamsų Techį miegamąjį ir iš neapsakomo siaubo sustingau: šviesiai violetinėje ryto prietemoje į mane dėbsojo tūščios šviesios kažkokiš nepažįstamos būtybės akys. Buvo mažų mažiausiai keista: pastaruoju metu įpratau jausti pavojų gerokai prieš jam kylant, be to, ilginiui buvau veik pamiršęs žmogų apimančios paprasčiausios baimės pojūtį. Kai man krūtinėje visiems laikams įsmigo nematomas karaliaus Mionino kardas, tarp manęs ir Pasaulio išaugo menama, bet neperregima siena, primenanti novokaino blokadą emocijoms, – ir dabar per vėlai supratau, kad tai visai neblogai... Kol mėginau apgalėti užliejusį pakrikų išgyvenimų srautą, mano kairioji ranka nevalingai trūktelėjo, tarsi ją būtų sutraukęs mėšlungis. Mažytis nepakenčiamai žalios šviesos kamuoliukas atitrūko nuo pirštų galiukų ir pasileido prie pykčio perkreipto nepažįstamojo veido, paskui sustingo, virptelėjo, akimirkai pasidarė didžiulis bei skaidrus kaip muilo burbulas ir galiausiai tiesiog išnyko. Spręsdamas iš keisto manojų Mirties kamuolio elgesio, galėjai pamanyti, kad išgąsdinęs nepažįstamasis buvo ne gyva būtybė, o vienas iš namų apystatos daiktų!

– Kas tau, Maksai? – baukščiai paklausė mieguista Techį. – Gal pagaliau gavai įsakymą susidoroti su manimi? Štai koks tu paklusnus, galima iš proto išeiti!

– Čia svetimas, – iškošiau pro dantis.

– „Svetimas“?! Kur? Ak, šit kaip... Tegu skylė danguje tavo susivėlusią galvą, mielasis! – Techį netikėtai atsipalaidavo ir smagiai nusikvatojo. – Liaukis kovoti su mano naujuoju veidrodžiu, sere Maksai! Žinai, kiek jis kainuoja?

– Nori pasakyti... – Apstulbęs pažvelgiau į klaidios išvaizdos nepažįstamąjį, puolusį mane iš tamsos. Dabar jis atrodė visai jaunas ir gerokai sutrikęs. Tai iš tikrųjų buvo mano paties atspindys, tebūnie jis prakeiktas! Susmukau ant grindų ir, pajutęs neapsakomą palengvėjimą, prapliupau kvatotis. Išties juokinga... Ir siaubingai gėda: tokių kvailių pokštų nekrėčiau net pačioje keistos Slaptojo Seklio karjeros pradžioje ar dar anksčiau, kai buvau ne „rūstusis seras Maksas“ iš Echo, o tiesiog Maksas – kiek ekscentriškas jaunuolis su amžinai ironiška šypsena fizionomijoje, truputį poetas, truputį pakvaišėlis, bet apskritai – eilinis žmonių giminės atstovas, beje, turėjęs pakankamai laimės pasprukti iš to Pasaulio, kuriame buvo lemta gimti, – išeiti iš jo „kaip anglas“: neatsisveikinęs, bet ir netrenkdamas durų...

Techį išlindo iš po antklodės ir atsisėdo šalia. Ji apkabino mane per pečius ir liūdnamai palingavo galva.

– Tai ką, pamatei save ir išsigandai? – Ji gana lakoniškai apibendrino šį kvailą įvykį. – Nieko, būna... Ir kuria kūno dalimi mažiau, kai nusprendžiau pakabinti tą veidrodį priešais įėjimą?

– O kam tau apskritai prireikė šio nuodėmingo veidrodžio? – paklausiau šypsodamasis. – Iki šiol tavo namuose jų nebuvo, ir aš jau įpratau šukuotis apčiuopomis... Žinoma, jei primityvią kasdienę galvos procedūrą galima pavadinti šukavimusi...

– Na, anksčiau nebuvo, o dabar yra, – miglotai paaiškino Techį. – Juk viskas gyvenime turi kaip nors keistis...

– Turi, – sutikau. – Klausyk, ne jau iš tikrųjų taip kraupiai atrodau? Baltos akys, perkreipta burna ir visa kita...

– Na, kodėl „kraupiai“? – šyptelėjo ji. – Atrodai nuostabiai, gražuolėli! Geriau nė nebūna... O dėl tavo akių spalvos – ji gi nuolat keičiasi, pats žinai... Tiesiog tau „pasisėkė“ save

pamatyti gana netinkamu momentu. Nieko, Maksai, jos jau pagelto – dabar tu panašus į pasišiaušusį burivuchą, pažiūrėk!

Piktai pašnairavau į savo atvaizdą ir neįstengęs susiturėti sarkastiškai sukikenau.

– Jei tave girdėtų mūsų Kurušas, siaubingai įsižeistų. Juk burivuchai kur kas simpatingesni... Be to, aš neturiu snapo!

– Snapas – įgyjamas dalykas! – Techi lengvabūdiškai mostelėjo ranka. – Žinai, sere Maksai, turiu puikų pasiūlymą: kodėl tau nešmurkštelėjus po antklode? Šiuo paros metu ten būti tiktų kur kas labiau nei ant grindų.

– Tavo teisybė, – sutikau. – Nusipelniau pagyrimo: su manimi labai lengva susitarti, taip pat lengva, kaip ir anksčiau... Ar netgi dar lengviau!

Kai pagaliau užsnūdau, lyg replėmis įsikibęs į plonytę Techi ranką, miegamajame jau buvo šviesu – kiek apskritai gali būti šviesu ūkanotą rudens rytą kambaryje su uždangstytais langais. Bet po kelių minučių nubudau: Techi nusprendė, kad aš jau nebe šiame nuostabiame Pasaulyje, todėl jos ranka turinti priklausyti jai pačiai. Buvo gan liūdna, bet teisinga, todėl apsimėčiau, kad man nuspėjau į šią neatitaisomą netektį ir kad aš apskritai miegu. Techi tylutėliai išsmuko iš miegamojo tarsi gerai išauklėta šmėkla, ir aš pamaniau: tikriausiai taip pat tyliai šeimos pilies koridoriais tykina josios broliukai vaiduokliai... O paskui prisiminiau, kad jau seniai nemačiau savo keistojo bičiulio Loiso Pondochovos. Taip seniai, lyg man priklausytų amžinybė, kruopščiai supakuota į margą popierių ir perrišta raudonu kaspinėliu, o prie jos būtų pridėtas sveikinimo atvirukas su užrašu: „Šauniamam serui Maksui, į rankas.“ Suprantama, amžinybė man nepriklausė, teturėjau kvailą įprotį eikvoti laiką taip, tarytum jis iš tikrųjų priklausytų man... Todėl, prieš nerdamas atgal į snaudulio saldumą, ryžtingai sau po nosimi sumurmėjau: „Noriu pamatyti Loisą.“ Paprastai šio nesudėtingo ritualo visiškai pakanka, kad ne šiaip užmigtum, o išvyktum į keistą pasimatymą su šia galinga būtybe, kurios vardu Eche iki šiol gąsdinami ne tik vaikai, bet ir Septynlapio ordino, Palaimingojo ir Vienintelio, jaunesnieji magistras.

Jau pripratau prie keistojo Pasaulio, kurio belaisviu teko tapti serui Loisu Pondochovai, nuobodaus peizažo. Netgi nepakeliama kaitra, viešpataujanti toje vietoje, pastaruoju metu manęs veik nevargino. Lėtai kopiau stačiu kalvos šlaitu, o balsva sausa žolė liūdnai šiugždėjo po mano batais. Karštas vėjas skubriai kibo į ataugusius mano gaurus, kurie ir taip buvo gerokai suveltai. Kai įkopiau į viršūnę, pūškavau kaip senas garvežys, kurį seniai reikia remontuoti. Vis dėlto šitam nesvetingam šutniam Pasauliui visada pavyksta nuvaryti mane nuo koto, kad ir kokiomis saldžiomis asmeninės tobulybės iliuzijomis mėgaučiausi laisvalaikiu!

– Retas svečias... Ką gi, bent jau geriau nei nekviestas! – Seras Loisas Pondochova pakilo į kalvos viršūnę priešingu šlaitu beveik tuo pat metu, kaip ir aš, ir pašaipiai nužvelgė suprakaitavusią mano fizionomiją. Jis pats atrodė kuo puikiausiai: veidas liko blyškus, kvėpavimas tolygus, o ant aukštos kaktos krintantys plaukai – sausi. Net jo dukslūs marškiniai be apykaklės – nepriekaištingai balti, tarsi man nesant šis neperprantamas vyrukas laisvalaikiu tik ir eidavo į skalbyklą, – žodžiu, Loisas buvo labai geros formos, kaip visada...

– Šita jūsų kalva mane kada nors pribaiigs! – suniurnėjau aš, sėsdamas ant saunos supleišėjusios žemės šalia spindinčio gintaro spalvos luito, ant kurio patogiai įsitaisė Loisas.

– Kuo čia dėta kalva? – ramiai paklausė Loisas. – Pats save pribaisgi, drauguži, niekieno nepadedamas... Tavo kvėpavimas šioje vietoje pasunkėja, mat pernelyg daug sveri. Bent jau kur kas daugiau nei aš.

– Jūs įsitikinęs? – nepatikliai šyptelėjau aš. Seras Loisas anaipol nepanašus į kokią nors pernelyg raumeningą Terminatoriaus atmainą, tačiau greta jo mano rankos atrodo plonytės ir bejėgės kaip kokios mergiotės, ir apskritai būdamas šalia pastebiu, kad atrodau kaip smarkiai išbadėjęs paauglys.

– Kartais samprotauji taip primityviai, kad tatai panėši į gerai apgalvotą pasityčiojimą iš pašnekovo, – nusijuokė Loisas. – Na, kuo čia dėtas tavo vertingojo kūno svoris, Maksai? Kalbu apie ką kita.

– Apie ką? – primygtinai paklausiau.

– Ką gi, galiu paaiškinti, – Loisas mažliai įsistebeilijo kažkur į tolą, paskui vylingai pažvelgė į mane ir priekaištingai palingavo galva. – Turi pernelyg daug turto, drauguži! Kai kopį į mano kalvą, velki ne tik savo kilogramus, kurių nėra daug, – prie tavo kojų geležine grandine prikaustytas visas pasaulis – tavo asmeninė Visata, kurią kurdamas puikiai padirbėjai... Mėgstamas krėslas Name prie Tildo, tavo brangusis šefas, tas gudruolis ketarietis, ir kiti žmonės, be kurių nebegali apsieiti, – tiesą sakant, jie išties yra vertingiausia tavo nepakeliamo bagažo dalis... Ir sunkiausia! O kur dar daugybė butų, iš kurių nė viename kaip reikiant neįsikūrei, beprotiškas lėkimas amobileriu, kuris yra komiškas, bet man suprantamas didžiavimosi objektas, ir tie juokingi klajokliai, kurie naiviai laiko tave savo karaliumi, karališkoji rezidencija, kurioje veik nesilankai, kartu su sostu, kuriame niekada nesėdi, tarnais, kuriems neduodi jokių įsakymų, ir žmonomis, su kuriomis nemiegi... O dar mylimas šuo ir du didžiuliai gauruoti žvėrys, kuriuos iš įpratimo tebelaikai „kačiukais“, tavieji prisiminimai apie keistą ir ne itin laimingą gyvenimą Pasaulyje, kuriame gimei, ir kiti prisiminimai apie kur kas įstabesnius nuotykius, taip pat vienos iš daugybės tavo kišenių dugne užsimetęs žalias senojo šerifo Machio Ainti akmenukas – raktas, atveriantis duris į naujintelį Pasaulį, kuris dar nespėjo kaip reikiant užgimti, ir tavo begalinė Lėmėjo galia, kurios pats nesuvoki, nuodingosios seilės ir tie keisti Mirties kamuoliai, galintys ne tik žudyti, bet ir pajungti valią tų nelaimėlių, kurie atsidūrė tavo kelyje, – net numirėlių! – ir Mirties Mantija, kurią dėvėti vis labiau patinka... O juk dar yra moteris, šalia kurios taip gera užmigti, ir kita, kuriai padėjai strimgalviais nerti į nežinomybę, o dabar kasdien šlovini dangų už tai, kad šiame Pasaulyje yra Begarsė kalba, mat nė dienos negali išverti be trumpučio pokalbio su ledi Melamori, kuri žengia pirmuosius žingsnius grobuoniška tolimojo Arvarocho žeme, – tau maža? Galiu dar pusmetį skelbti tavo asmeninės nuosavybės sąrašą ir nė minutei nenutilti. Manai, kad visi šie dalykai daro tavo gyvenimą žavų, tačiau kopdamas į mano kalvą esi priverstas tempti tai paskui save. Koks jau ten lengvas kvėpavimas!

– Bet tokio turto tikriausiai turite ir jūs, – sutrikęs paprieštaravau. – Bent jau savo galybę ir prisiminimus...

– Taip buvo kadaise, – šyptelėjo Loisas. – Jau seniai nebelaikau jų savais. Visas mano turtas čia: mano vardas, taip pat šios kelnės, marškiniai ir batai, be jų išties jausčiausi gana nejaukiai... Bet jie nelabai trukdo. Žiūrėk!

Loisas lengvai pakilo nuo akmens, ant kurio sėdėjo, ir po akimirkos buvo ore – šovė į dangų kaip pamėkliškas baltas viesulas ir dingo, tarsi nė nebūtų buvę jokio Loiso Pondochovos, Vandens Varnos ordino Didžiojo Magistro, sero Džufino Chali belaisvio, ir šios nesuvokiamos karštos dykvietės... Ir mano gero draugo – po šimts pypkių, kas galėjo pamanyti!

– Bet tokiu atveju kodėl tiesiog nenešate iš čia kudašiaus, Loisas? – suglumęs paklausiau tuščią balzganą dangų. – Jei jums taip gerai pavyksta... Kodėl šis vėjas nenuneša jūsų kur nors į Pasaulių Koridoriaus pakraštį ir toliau, kur panorėsite?

– Todėl, kad pernelyg giliai įklimpau. – Man prie pat ausies pasigirdo tylus sausas juokas. – Tavo brangusis ketarietis – labai geras burtininkas! Jis tikrai geba uždaryti duris... Ypač Duris tarp Pasaulių, – reikia jį pagirti! Užtai tu, sere sunkiasvori, moki atidaryti bet kurias duris, dar nustebsi sužinojęs, kaip lengvai gali tą padaryti... Jau sakiau, labiau už viską pasaulyje tau patinka išleisti paukštelius iš narvelių... Ar dar nesakiau? Todėl man telieka viena: palaukti nuostabios akimirkos, kai nuspręsi atrakinti manąjį narvą, – tiesiog šiaip, neturėdamas ką veikti!

Saldus ir karštas jo šnabždesys staiga nutilo. Pakėliau akis ir išvydau Loisą, vėl sėdintį ant savo bemaž perregimo geltonojo akmens, mėšliai nuleidusį galvą, stambios stiprios jo plaštakos nejudamai sustingo ant kelių – tarytum ne jis buvo tas smarkus lengvas viesulas.

– Kartais mane gerokai nubloškia į šalį, Maksai. Nekreipk dėmesio, – galiausiai ištarė Loisas ir nušvito nuginkluojančia šypsena. Pastaroji labai priminė manąją, bet, skirtingai nuo mano tikrojo atspindžio veidrodyje, kuris taip išgąsdino šį rytą, Loiso veidas, beveik tiksliai atkartojantis mano paties fizionomiją, ramino, guodė, netgi liūliavo – tai labiausiai iš koto verčianti žavesio atmaina, tikra teisybė!

– Man netgi patiko, – nusišypsojau aš. – Jūs virtote tokiu geru vėju! O dėl visa kita... Davėte man puikų patarimą, kuriuo veikiausiai niekada negebėsiu pasinaudoti, tik tiek.

– Gebėsi, – ramiai paprieštaravo Loisas. – Tik tau teks įsivelti į kokią nors labai bjaurią istoriją, kaip ta, į kurią įsivėliau aš pats, ir viskas. Nė neįsivaizduoji, ką gali žmogus, pagaliau supratęs, kad neturi kitos išeities... Beje, sere Lėmėjau, tau metas grįžti namo. Jei čia dar kiek pasėdėsi, tau vėl pasidarys karšta, nubusi leisgyvis, o paskui sakysi, kad dėl visko kaltas „tas nenaudėlis Loisas“, ir nesiryši manęs aplankyti iki Paskutinės metų dienos... Ar dar ilgiau.

Taigi paklusniai atsistojau ir ėmiau leistis nuožulniu kalvos šlaitu; per mūsų keisto bendravimo laiką spėjau gerai suprasti: jei jau seras Loisas Pondochova kartą per šimtmetį teikiasi duoti man patarimą, verčiau daryti taip, kaip jis sako, – bus geriau!

Vėliau vis dėlto pargriuvau – velniai griebtų, niekada nepavyksta laimingai pasiekti tos nepaprastos kalvos papėdės, o tas mane labai nervina! – ir nuriedėjau žemyn, stengdamasis prisidengti veidą nuo dygių sausos žolės stiebų: skaudė asmeninė patirtis byloja, kad įdrėskimai, užsidirbti tokiame sapne, būtinai išliks ir nubudus lyg kokie nereikalingi suvenyrai, kurių taip mėgstame parsigabenti iš tolimų kelionių... Pagaliau nubudau po jaukia kailine antklode, kurią jau seniai laikiau nuosava, ir patenkintas pastebėjau: kol miegojau, mūsų nuostabiame Pasaulyje įvyko daugybė puikių permainų: danguje pasirodė saulė, o ant lovos krašto – Techis su nedideliu padėkliuku, ant kurio stovėjo suvis mažytėlaitis ašotėlis su kamra.

– Gerai, kad pats nubudai, – su palengvėjimu atsiduso ji. – Antraip man būtų tekę patirti sunkią sielos traumą: siaubingai nemėgstu žadinti žmonių... Ypač jei jie miegodami taip meiliai šypsosi.

– Nieko, dabar meiliai šypsosiuos tikrovėje, – pažadėjau. O paskui pasidomėjau: – O kodėl ketinai mane žadinti? Neįmanoma taip pasiilgai?

– Kaip čia pasakius... – pašaipiai nutęsė ji. – Tiesiog mano namuose apačioje sėdi seras Melifaras ir verkia.

– Gal tu jį paprašei supjaustyti svogūną? – šyptelėjau aš.

– Ne, viskas kur kas tragiškiau. Seras Džufinas jam paliepė pristatyti tave į Namą prie Tildo – ten pas jus kažkas rengiama, jei teisingai supratau... Tad Melifaras atsitrenkė į mano užėigą, išlakė visa, kas pakliuvo po ranka, ir vėjais paleido vos ne pusvalandį savo vienintelio ir nepakartojamo gyvenimo, kad įkalbėtų mane užlipti į miegamąjį ir atlikti jam patikėtą žygdarbį. Įsivaizduoji, tas pakvaišėlis visai rimtai pareiškė: kai jo akivaizdoje davei garsųjį įsakymą sunaikinti manuchus, jis galutinai įvertinęs tavo piktadariškumo laipsnį ir dabar nė už ką nesiryšiąs tavęs žadinti – jis, girdi, tikrai drąsus didvyris, bet tik jau ne tiek!

– Koks šaunuolis! – švelniai tariau. – Nubusti tavo draugėje... Ir šio mažyčio simpatingo ašotėlio su kamra draugėje – kas gali būti geriau! O kas ten jiems nutiko?

– Nenumanau, – Techį išdidžiai gūžtelėjo pečiais. – Reikalingos man tos jūsų paslaptys! Ir savų, šlovė magistrams, pakanka...

– Iš tikrųjų? – linksmai paklausiau, su malonumu nurydamas pirmą, patį skaniausią, kvapaus karšto gėrimo gurkšnį. – Ne, taip nieko nebus. Echo gyventojai negali turėti jokių paslapčių nuo Slaptosios Paieškos. Nagi, klok visas paslaptis!

– Nuo kurios pradėti? – ramiai pasitiksino ji.

– Nuo baisiausios! – Rūpestingai nutaisiau grėsmingą veidą, privalomą kiekvienam save gerbiančiam Slaptajam Sekliui, kuris nori pradėti eilinio piktadario apklausą.

– Na, tai lengva, – nusijuokė Techį. – Tu ir esi mano baisiausia paslaptis – baisesnė nei nesugalvosi! – Ji greitai pabučiavo mane, lengvai pašoko ant kojų ir po akimirkos dingo iš miegamojo – tai kur kas labiau panėšėjo į kokią nors Uždraustąją magiją nei į paprastą vikrumą, tad jei šalimais būčiau turėjęs savo mažyti durklą su indikatoriumi, įmontuotu į rankeną, būčiau nesusilaikęs ir būtinai patikrinęs savo įtarimus, garbės žodis! Bet mano „darbo įrankis“ gulėjo įprastoje vietoje – Mirties Mantijos, likusios ten, kur ją nusirengiau, veik ant miegamojo slenksčio, – kišenėje, tad nori nenori, svarstant šia įdomia tema, teko tenkintis pakrikais rytiniais samprotavimais...

– Mieste sklinda gandai, kad jau pabudai, siaubūne! Gyventojus ištiko panika, o siaubo apimtos nėščios moterys slepiasi už senelių ir vaikų, – žodžiu, viskas kaip turi būti! – Miegamajame akinamai suspindo ryškiai geltonas sero Melifaro lochis ir jo nuostabi fizionomija, be visa ko padabinta nepriekaištinga holivudine šypsena.

– Teisingai daro, kad slepiasi, – suniurnėjau. – Dabar ir pats kur nors pasislėpčiau, bet nėra kur... Ramiau, vyruti: juk ką tik nubudau!

– Ne ką tik, o net prieš dešimt minučių, todėl kelkis! – pareikalavo jis. – Dar ir pats gerai nežinau, kas vyksta, bet kad kažkas nepaprasta – tai jau tikrai! Kažkur prašapo visa Bagudos Maldachano vaikinų komanda kartu su nusikaltėliu, kurį jie ketino pristatyti į Cholomj, ir dar keli žmonės kažkur pražuvo, o mūsų šefas sėdi savo krėse nutaisęs tokią protingą veido išraišką, tarytum šįvakar turi ateiti pasaulio pabaiga ir jis savo nosimi atsako už tai, kad šiame renginyje visuotinai dalyvautų visi sostinės gyventojai... Apskritai, siaubūne, važiuojam su manimi – bus labai linksma, tau patiks!

– Na, jei žadi... – Leidau sau paskutinį kartą saldžiai nusižiovauti, o paskui supratau, kad jau galutinai nubudau. – Škac iš čia, širdele, leisk apsirengti!

– Čia dabar – „škac“?! Žiūrėk tik, įsivajojo! O gal aš atidėjau visus reikalus ir specialiai atvykau iš toli pasigrožėti tavo pliku pasturgaliu! – pasipiktino Melifaras.

Iš miegamojo jis vis dėlto išsinešdino, tad galėjau ramiai keliauti į vonios kambarį, paskui grįžti, apsirengti ir net pasistaipyti prieš naujintelaitį veidrodį. Šįsyk atspindys pasirodė esąs visai padorus: snukis kaip snukis, ir akys niekuo neypatingos. Jų rainelės kaip tik įgavo šiltą šviesiai rudą atspalvį – žinoma, tokia nereali akių spalva būdingesnė geraširdžiams pliušiniams žaislams, bet vis dėlto tai buvo kur kas geriau nei pastėrę balkšvi rytinio antrininko veizolai...

– Nejau iš tikrųjų manaisi esąs toks įstabus gražuolėlis? – nelaimingu balsu paklausė Melifaro atvaizdas, netikėtai atsiradęs veidrodyje kažkur man iš už nugaros. – Jau pusvalandį mindžikuoju ant nuodėmingųjų tavo laiptų, o tu, pasirodo, tiesiog negali liautis grožėtis savo klaikia marmūze!

– Ji visai ne klaiki. Aš ką tik visiems laikams pagaliau išsprendžiau šį klausimą! – išdidžiai atsikirtau. – Na, tiek to, važiuojam...

Šis nevidonas net neleido man atsiveikinant paplepėti su Tech: tylomis sugriebė už pakarpos ir nutempė prie išėjimo. Buvo gan juokinga, mat taip ir neišsilaisvinau iš geležinių jo letenų, nors stengiausi veik iš tikrųjų!

– Daugiau mano akivaizdoje su savo didžia fizine jėga nebeeksperimentuok! – suburbėjau sėsdamas prie amobilerio vairalazdės. – Irgi mat sunkiaatletis mėgėjas atsirado... Štai įsižeisiu ir atsiimsiu savo žmoną, tuomet žinosi!

– Beje, apie tavo, tai yra mano, žmoną, – sukruoto Melifaras. – Turiu didžiulį prašymą, siaubūne. Ta naivi mergytė vis dar pasirengusi tikėti kiekvienu tavo žodžiu, vargšėlė! Todėl būk geras, paaiškink jai, kad mane ne taip lengva nužiūrėti! Mat namuose jau veik neliko sveikų indų...

– O kuo čia dėti tavo indai? – nustebęs paklausiau.

– Oi, tai jau kita istorija! – nusijuokė jis. – Supranti, Kenlech turi vieną mažą mielą keistenybę: kai ką nors suvalgau, ji tučtuoju sudaužo lėkštę, kuria naudojausi. Pasirodo, pas juos, – atleiskite, jūsų didenybe, pas jus! – Tuščiosiose Žemėse, manoma, kad visi vyrai – nepaprastai trapios ir pažeidžiamos būtybės, tad juos nužiūrėti – vieni juokai. Žodžiu, ji mane kaip įmanydama saugo, o indų daužymas šiai mielai mergytei atrodo esąs paprasčiausias ir patikimiausias ritualas: kai ji buvo mažytė, šitų šlykštybių ją išmokė kažkokia „išmintinga senutė“... Pakliūtų man dabar ta nuodėminga ragana – pats pasmaugčiau!

– Reikia daugiau dirbti! – pašaipiai išrėžiau. – Štai aš, pavyzdžiui, apskritai neprisimenu, kada paskutinį sykį valgiau namie... O tu dabar namo išsprunki anksčiau nei seras Lukfis – kas būtų galėjęs pamanyti, kad tai įmanoma! Beje, bent paaiškintum, ką konkrečiai galima veikti namuose kiaurus vakarus? Jau apsvarsčiau visas įmanomas galimybes, ir nė viena neatrodo tikėtina...

– Tu nieko neišmanai – nei apie meilę, nei apie šeiminių gyvenimą... Žodžiu, apskritai nieko neišmanai! – svajingai atsiduso jis. – Galiu tik užjausti, bėdžiau!

– Nagi, varyk, varyk! – viltिंगai nutėšiau aš. – Man kaip tik subrendo puiki idėja dėl meilės ir šeiminių gyvenimo: ko gera, patarsiu Kenlech daužyti tas lėkštes tau į galvą. Pasakysiu jai, kad mažas senovinio Tuščiųjų Žemių ritualo pokytis padarys tave visiškai nepažeidžiamą... O vėliau pažiūrėsime, kiek pratrauks! Kenlech – rūpestinga mergaitė, jei jau ką nors daro, tai iš širdies. Tad manau, kad mūsų nelaimingasis šefas bus priverstas apsilankyti savo „dieninio pasturgalio“ laidotuvėse dar iki žiemos...

– Ir paskui mūsų kontorą bus galima paleisti amžinų atostogų! – kandžiai atsiliepė Melifaras. – Žinoma, esate tokie grėsmingi vyrukai, tiesiog galima išprotėti... O kas gi už jus mąstys?

– O ką, gal manoma, kad dabar mąstai tu? – prunkštelėjau aš. – Geras pokštas!

– Šlovė magistrams, atvažiuome! Šiandien tavo draugija – ypač pasibjaurėtina, tau dar niekada nėra pavykę būti tokiu siaubingu įkyruoliu, tad būk pasveikintas! – Melifaras apdovanojo mane spindulingiausia iš savo šypsenu, vikriai išsoko iš amobilerio ir nuskubėjo link Namų prie Slaptųjų Tilto Durų – tarnybinio įėjimo į Visiškos Tvarkos valdybą.

– Ne, vis dėlto manau, kad teks nubausti tave mirtimi, – švelniai tariu jam įkandin. – Iki šiol ketinau apsiriboti viešu plakimu kur nors stepėje, Tuščiųjų Žemių pakrašty, šaltoje mėnesienoje... Romantiška, ar ne?

– Tiesa, tiesa! – netikėtai prajuko jis. – Ne, Maksai, tu vis dėlto siaubūnas: mano tokia gera nuotaika, o tu visą kelią niurzgi, bambi, ir kažkodėl manoma, kad turiu į tai kaip nors reaguoti... O šit imsiu ir nereaguosiu! Išdidžiai tylėsiu, ir viskas!

– Kažkoks košmaras! – tariu su apsimestiniu siaubu. – Kad seras Melifaras vedęs, jau apsipratau, bet kad jis nekalbus – tai jau sveiku protu nesuvokiama!

– Nežinau, apie ką jūs, bet tai tikrai nesuvokiama sveiku protu! – kažkur iš už kampo pasigirdo Sero Kofos balsas, o po kelių sekundžių pasirodė ir jis pats: mūsų Meistras eidamas nusimetė nudrengtą ukumbišką apsiaustą, kuris darė jį mažiausiai pastebima būtybe Visatoje.

– Churone plaukioja tuščios valtys, – pikta greitakalbe pranešė jis, atidarydamas duris į mums priklausančią Valdybos pusę. – Ir dar Churone plaukioja tušti laivai. Ką tik buvau uoste – ten darosi kažkas nesuvokiama! Kapitonai laksto po prieplaukas išsproginę akis ir klykia, kad tereikėję jiems kelioms valandoms išeiti su reikalais, o tie dykaduoniai, jų pavaldiniai, kažkur prašapę... – Kofa paėmė už mudviejų su Džufinu kabineto durų rankenos ir ryžtingai apibendrino: – Man visa tai nepatinka!

– Kas konkrečiai jums nepatinka, Kofa? – smalsiai paklausė seras Džufinas Chali, nenoriai atitraukdamas žvilgsnį nuo lygaus savo rašomojo stalo paviršiaus. – Šiame netobulame Pasaulyje tiek daug dalykų, kurie nusipelno būti rūščiai pasmerkti...

– Neapsimetinėkite, Džufinai. Juk dar būdamas uoste pasiunčiau jums šauksmą, tad puikiai žinote, kas konkrečiai man nepatinka! – suniurzgė Kofa, vylingai pašnairavo į mane ir demonstratyviai dribo į mano mėgstamą krėslą – tiksliau sakant, tai buvo mudviejų mėgstamas krėslas – vienas dviem. Teliko liūdnam atsidusti: šiandien kovą dėl teisės padėti savo pasturgalį ant šio gremėzdiško, bet patogaus Ordinų Epochos pabaigos biuro baldų galėjau laikyti pralaimėta be mūsų!

– Vadinasi, taip, – Džufinas mėšliai nusišypsojo ir ėmė tyliai barbenti į stalą ilgų pirštų galiukais. – Yra štai kas: daugybė tuščių valčių, taikiai plaukiančių Churonu pasroviui, aibė ištuštėjusių laivų uoste, taip pat mūsų nelaimingasis keltas, kuris sąžiningai mėgino atgabenti į Cholomį tris Greitojo Susidorojimo Kanceliarijos tarnautojus bei vieną vargšėlį, girta galva sumaniusį prisiminti jaunas dieneles ir išgąsdinti savo žmoną visai nekaltais, bet veiksmingais triukais, kurie yra tiesiogiai susiję su šešiasdešimt devintąja Juodosios Magijos pakopa...

– O kaip dėl tiltų? – dalykiškai pasidomėjo Melifaras.

– Kas – kaip? – Džufinas įbedė į jį akis. Tai buvo tikras solidžios sunkiųjų žvilgsnių kolekcijos, kurios laimingas savininkas buvo mūsų neperprantamasis šefas, šedevras. Po kelių sekundžių jis supratingai susiraukė. – Ak, štai kas! Manai, kad kas nors atsitiko Churonui?

– Tai logiška, – Melifaras gūžtelėjo pečiais. – Jei jau šiltutėlė jūsų kompanija dingo ne iš kur nors, o būtent nuo kelto... Ar tikrai?

– Tikrai, – linktelėjo Džufinas. – Visiškos Tvarkos Valdybos vežėjas nugabeno jus iki kelto ir matė, kaip šie išplaukia. O po ketvirčio valandos Cholomio salos krantą pasiekė tuščias keltas... Beje, tau iškeliavus žadinti Makso, gavau naują pranešimą: Kamšis pasiuntė pas mane vieną iš savo pavaduotojų – matot, tam serui įkyruoliui toptelėjo, kad kas nors iš Cholomio kalėjimo administracijos atstovų irgi turi prisidėti prie tyrimo! Trumpai tariant, tas jo vyrukas irgi prašapo. O dabar dar ir tušti laivai uoste – man visa tai kol kas netelpa galvoje! Taigi teisingai samprotauji apie upę, berniuk. Bet aš norėčiau žinoti, kas jai galėjo nutikti?! Sakai – tiltai... Rytą kasiasi į tarnybą iš Kairiojo Kranto – viskas buvo kaip įprasta. O kokios tokelės jūsų namuose, Kofa?

Džufinas ne veltui klausė: seras Kofa Jochas – vienas iš tų nedaugelio laimingųjų, kuriems pasisekė įsikurti name, pastatytame tiesiai ant plačiausio tilto, įmantriai pavadinto Echo Šukomis, – iš tolo namas tikrai šiek tiek primena šukas, atkišusias smailiaviršūnių stogų dantis. Didžiuma šių namų skirta krautuvėlėms ir užteigoms, bet kai kuriuose iš jų gyvena žmonės – tokie ypatingi laimės kūdikiai kaip mūsų Kofa. Šiaip tai jie visi nuolat zirzia ir skundžiasi dėl daugybės nepatogumų, susijusių su gyvenimu ant tilto, bet aš netikiu jų rypavimų nuoširdumu: kai pats buvau nusprendęs įsigyti vieną iš tokių namų, paaiškėjo, jog tarp nelaimingų tilto gyventojų, iškankintų drėgmės ir šalto Churono vėjo, nėra nė vieno, norinčio išsivaduoti iš savo kančių ir gauti už tai apvalią sumelę!

– Nežinau, kokios tokelės mano namuose, nes labai seniai juose nebuvo, – atsiduso Kofa. – Jei norite žinoti, kas ten vyko prieš tris dienas, paklauskite ledi Keki – ji mano paprašyta buvo ten užėjusi... Nors bijau, kad dabar Keki ne tas galvoje. Aš ją palikau uoste stebėti, kaip klostosi įvykiai, o dabar pamažu pradedu dvejoti savo sprendimo tikslingumu: mergytės nervai dar per silpni, kad galėtų atlikti šį įpareigojimą...

– Tai ten iš tikrųjų panika kaip reikiant? – smalsiai paklausė Džufinas.

– Pamenate, kas darėsi Eche, likus savaitei iki Chremberio Kodekso priėmimo? – niūriai paklausė Kofa. – Tai štai, uoste vyksta kažkas panašaus, tiesa, niekas nesigriebia Uždraustosios magijos – bent jau kol kas...

– Tik pamanyk! – Džufinas pagarbiai pakraipė galvą. – Ir jūs ryžotės palikti ten Keki?

– Na, anksčiau ar vėliau jai teks ko nors išmokti, – išmintingai tarė Kofa. – Be to, artimiausiu metu ketinu ten grįžti... Bet aš tikrai turėčiau pasiūsti šauksmą savo liokajui ir sužinoti, kokia padėtis namuose, – dėl to jūs visiškai teisūs.

Kol jie bendravo, man dingtelėjo, kad aš tikrai galiu eiti pasivaikščioti tiltu tiesiog tam, kad gaučiau konkretų atsakymą į gerą klausimą, kurį nelabai tinkamai suformulavo mūsų didysis detektyvas Melifaras: „O kaip dėl tiltų?“ – Vis geriau nei zulinti sėdyne valdiškus baldus ir mėginti apsimesti, kad dalyvauju bendrame mąstymo procese. – Ryžtingai atsistojau nuo kėdės.

– Ką, nori eiti iššniukštinti, kokie tiltų popieriai? – pritariamai paklausė Džufinas.
– Teisingai. O tai sėdi vienoje patalpoje keturi suaugę vyrai, sunkiai pūškuoja, teorizuoja – gėda žiūrėti!

Šyptelėjau šefui ir jau buvau besižiojęs jam pasakoti seną kvailą anekdotą apie generolą, kuris sakė: „O ką čia galvoti – šokti reikia!“, bet žvilgtelėjęs į sero Kofos veidą nustėrau: tokio susirūpinusio jo dar niekada nebuvau matęs!

– Ar jūsų namuose kas nors atsitiko? – paklausiau.

– Ir dar kaip atsitiko! – nustebęs sutiko jis. – Ten tiesiog nieko nėra... Tiksliau tariant, mūsų puikiajame Pasulyje nebėra nė vieno iš keturių mano tarnų. Bent jau nė vienas neatsiliepia į šauksmą. Arba mirė, arba labai kietai miega... Beje, kai siunti šauksmą miegančiam žmogui, viskas būna kiek kitaip, taigi...

– Vadinasi, irgi pradingo, – melancholiškai pasakė Melifaras. Jis staiga stryktelėjo nuo kėdės, nelygu keistas geltonas paukštis perskrido kabinetą, klestelėjo ant palangės ir sustingo ten, įbedęs akis į vieną tašką. Būtent taip mąstantis seras Melifaras paprastai atrodo iš šalies – tiesiog klasikinis atvejis!

– Tada eikiva kartu, Kofa, – ryžtingai tariau. – Aš apsilankysiu ant tilto, jūs – namuose, o ten, galimas daiktas, visos Visatos paslaptys apsinuogins ir išsities mums prie kojų... – Po šito akiplėšiško pareiškimo nedrąsiai pažvairavau į Džufiną: apskritai jam galėjo kilti ir geresnių minčių!

– Turėti su tavimi reikalų vienas malonumas, sere Maksai! – netikėtai prajuko šefas. – Iš pradžių tu priimi sprendimą ir tai iškilmingai praneši kokio nors išpaikinto Kumano kalifo tonu, o paskui pradedi dėbčioti į mane tokiu kalnu žvilgsniu lyg ką tik būtum išlindęs iš manojų rūsių, išsiterlinęs mėgstamiausia mano paties uogiene... Kai vis dėlto nuspręsi padaryti kokią nors lemtingą kvailystę, aš pats tave sulaikysiu, nė nespėsi atsikvošėti, garbės žodis!

– Tiesiog kartais siaubingai noriu, kad man kas nors vadovautų, – gailiai paaiškinau. – Taip ramiau. Kad vis ateitų baisus piktas dėdė, didelis viršininkas, ir man įsakinėtų nueiti ten ir ten, padaryti tą ir tą, nes antraip – „visuotinė pietų pabaiga“, kaip mėgdavo sakyti seras Andė Pu... O jūs vis vangstotės. Išeisiu nuo jūsų pas generolą Babutą, tai žinosite!

– Babuta tau nepadės – juk jis bijo tavęs kaip Kibirkšties praradimo! – nusišiepė Džufinas. – Taigi, sere Maksai, nesipuikuok savo iškrypėliškais norais. Na, gerai, jei jau taip užsikepei... Įsakau: tučtuojau vyk su seru Kofa į jo namus, o tai... – Džufinas susimąstė, mėgindamas sugalvoti kokį įmantresnį šiai progai tinkamą grasinimą.

– Šioje vietoje generolas Babuta pavaldiniams paprastai žada, kad jie turės kuopti visas miesto išvietes – ką nors tokio, – pasufleravau aš.

– Na, tada gali manyti, kad ir tavęs laukia kas nors panašaus! – nusikvatojo Džufinas.

– Na štai, sere, dabar kalbate kaip tikras tironas! – sužavėtas atsiliepiu aš ir išskubėjau į koridorių paskui serą Kofą, kuriam aiškiai nusibodo tylomis klausytis absurdiško mūsų dialogo.

– Vis dėlto, siaubūne, būk atsargus ant to nuodėmingo tilto! – netikėtai pavymui sušuko Melifaras. – Nepatinka man visa tai...

– Gerai. O paskui nupirksi man ledų – už gerą elgesį! – Dėl šios frazės nepatingėjau grįžti į kabinetą, tad vėliau vydamasis Kofą turėjau pabėgėti. Nutvėriau jį jau gatvėje. – Koks jūs niūrus – tik pamanykit! – pagarbiai tariau.

– Labiau už viską pasaulyje man gera suvokti, kad turiu namus, kuriuose visada viskas gerai... Taip gerai, kad galiu nakvoti kur pakliuvo, mat nėra reikalo ten lankytis, – atsiduso seras Kofa. – Iki šiol viskas kaip tik taip ir buvo – išskyrus vieną vienintelį vakarą prieš kokius dvejus metus, kai turėjau atleisti ūkvedę, bet palyginti su šios dienos atsitikimu tai buvo vieni niekai!

– Gal dar viskas bus gerai, – neryžtingai pasakiau aš. – Vasaros pabaigoje dingo visas tuzinas mano tarnų ir dar trys žmonos su jais, – ir tai viskas susitvarkė... Tai štai jos, Echo Šukos. Dabar ir išsiaiškinsime, ar čia viskas gerai.

– Nežinau, kaip tiltui, bet mūsų miestelėnams šiandien tikrai ne viskas gerai! – niūriai tarė Kofa. – Na štai, kur jie spokso? Norėčiau žinoti, ką tokio įdomaus galima išvysti vandenyje?

Iš tikrųjų visa atrodė kiek keistai: daugybė praeivių, o jų ant Echo Šukų nestigo bet kuriuo paros metu, šįsyk spietėsi prie tilto turėklų ir susitelkę spoksojo į tamsų Churono vandenį, truputį įjudintą įkyraus rudens vėjo. Margoje šių spontaniškos meditacijos mėgėjų minioje šmėžavo įvairiaspalvės daugybės užėigų, kuriomis garsėja Echo Šukos, virėjų prikyštės – apskritai tai jau nesuvokiama: pas mus, Eche, manoma, kad kiekvienas pagarbos vertas virėjas nuolatos turi būti virtuvėje, o ne stebeilyti svajingu žvilgsniu į begalybę, kad ir kokia ji būtų.

– Nėra labiau kerinčio reginio nei lėtas upės srovenimas! – pamokomai tariau aš ir tučiuojau sukikenau. – Nors mūsų miestelėnams tai išties nebūdinga. Gaišti brangų laiką kvailai stebint kažkokį tekantį vandenį, kai galima tiesiog užsukti į artimiausią užėigą ir ten užsisakyti ko nors įdomaus... Apie virėjus jau nebekalbu – reikia čia jiems tos poezijos! Tad, ko gero, eisiu pažiūrėti, ką jie ten aptiko. Manau, reginys to vertas!

Prasibrauti prie tilto turėklų buvo sunkiau, nei tikėjau. Apskritai jau seniai pripratau, kad vien Mirties Mantijos pakanka, jog miestelėnams praeitų noras būti greta: šie bėdžiai, vos išvydę plevėsuojančius juodos ir auksinės spalvų lochio skvernus, taip jaudinamai puola į kitą gatvės pusę, kad net graudu! Bet šįsyk buvo kitaip: garbioji publika taip stebeilijo į švinines Churono bangas, kad manęs niekas nė nepastebėjo. Taigi norėdamas dalyvauti šiame keistame renginyje turėjau įnirtingai grumtis alkūnėmis. Beje, niekas man nesipriešino, tad aš vis dėlto prisispraudžiau prie turėklų ir smalsiai įbėdžiau akis į vandenį. Nieko ypatingo ten nebuvo: na, plaukė pasroviui keturi tušti vandens amobileriai, irgi mat didelis įvykis! Sąžiningai pasistengiau susikaupti – šiaip jau galėjau sugebėti nepastebėti kokio nors eilinio „dramblio“ sau po nosimi: kartkartėmis suprantu gyvenęs kaip sapne, tad net mūsų Meistro Žinių Sergėtojo, sero Lukfio Penco, garsiojo išsiblašymo nė lyginti negalima su manisiais šio abejotino, bet originalaus žanro laimėjimais... Tad įdėmiai žiūrėjau į mirguliuojantį sidabrinį upės paviršių... O paskui man pasirodė, kad jis visai ne sidabrinis, o švelniai žalias kaip pirmieji lipūs pumpurai, paskubėję pačioje pavasario pradžioje atsirasti ant kokio nors lengvabūdžio jauno medelio.

„Aš taip seniai jau gimęs, kad kartais išgirstu, / Kaip žaliasis vanduo it laikas srūva pro pirštus...“ – iš pradžių niekaip negalėjau prisiminti, kur ir kada esu girdėjęs šias kerinčias eilutes – hipnotizuojančią kažkokio visai neypatingo eilėraščio pradžią. Vėliau prisiminiau: skaičiau jį storame pilkame eilinės kažkieno „rinktinės“ tomelyje – kadaise, nepaprastai seniai, tame gyvenime, kuriame dar nebuvau „seras Maksas iš Echo“, bet vis tiek buvau

Maksas, tik kitas... Nors koks, po velnių, skirtumas – šis nuodėmingas rečitatyvas įkyriai skambėjo ištuštėjusioje mano galvoje, jis galėjo pagriebti ir nunešti kur nors toli – pernelyg toli mano nelepiam skoniui! Bet, žinoma, niekur nenunešė: nė nepastebėjau, kaip tapau žymiu kovos su haliucinacijomis specialistu. Be didelės asmeninės patirties, dar buvo ir tvirtai krūtinėje įsmigęs nematomas karaliaus Mionino kardas, kartą nužudęs, kad padarytų nepažeidžiamą. Jis primygtinai neleido savęs užmiršti aštriu, veriamu skausmu, tad krūptelėjau, susiraukiau... Ir suglumęs apsidairiau aplink: o ką, tiesą sakant, aš čia veikiu?!

„Aš taip seniai jau gimęs, kad kartais išgirstu, / Kaip žaliasis vanduo it laikas srūva pro pirštus...“ – hipnotizuojantis šnabždesys vėl aiškiai suskambėjo mano sąmonėje, bet dabar į šį kerintį rečitatyvą norėjau nuspjaut. „Žaliasis vanduo – reikia įsidėmėti...“ – sutrikęs pamaniau grėždamasis nuo upės. Šiaip taip išsirabždinau iš minios ir priėjau prie sero Kofos. Išvydęs mane, jis atsiduso neslėpdamas palengvėjimo.

– O aš jau maniau, kad turėsiu jėga tempti tave iš tos minios! – burbtelėjo jis.

– Manęs nereikės tempti, o štai visus kitus... Juos reikia nedelsiant nuvesti nuo tilto, – pasakiau aš. – Ir būtent jėga: jie patys niekur iš čia neis, patikėkit manim!

– O kas jiems? – susirūpinęs paklausė Kofa.

– Dar nežinau. Bet pažvelgus į vandenį mane sukaustė keistas stingulys... Lyg staiga būčiau užsnūdęs, tik be jokių sapnų... Beveik be jokių. Kažkoks neaiškus murmėjimas apie „žaliąjį vandenį“ – tiek teprisimenu.

– Būtent apie „žaliąjį“? – pasitikslino Kofa.

– Aha. O jums tai ką nors sako?

– Nieko. Tiesiog keista. Churono vandens niekaip nepavadinsi žaliu, net jei kaip reikiant įtempsi vaizduotę... Gerai, vėliau išsiaiškinsim. Dabar pasiūsiu šauksmą į Namą prie Tilto: tegul atsiūčia visus policininkus, kurie šiuo metu neturi ką veikti. Tįsime nuo turėklų tuos gražuolius.

– Tikriausiai bus geriausia, jei kas nors praneš miestelėnams, kad geriau jau neeksperimentuotų su pasivaikščiojimais ant tilto... Jau nekalbu apie iškylas vandens amobileriais, keliones keltais ir kitas panašias abejotinas pramogas, – pasakiau.

– Taip, aš irgi apie tai pagalvojau... Pirmiausia mūsų šauniuosius vyrus iš Miesto Policijos reikės nusiųsti į priplauką ir pastatyti ką nors saugoti tiltų prieigų. Pasakysiu Džufinui – jis tą sutvarkys. O tu kol kas pasiūsk šauksmą serui Rogrui – tegu skubiai išleidžia „Karališkąjį Balsą“ su vienintele stulbinama naujiena: Churono vanduo pasidarė pavojingas, todėl prie upės geriau nesiartinti.

Begarsė kalba – kur kas patogiau nei mobilusis telefonas, tai jau tikrai! Jei labai prireikė su kuo nors pabendrauti, bet kur surasi tą vargšėlį, net jei jis šią akimirką mėgina iki galo susapnuoti eilinį saldų sapną. Man asmeniškai težinomos dvi pakankamai svarios dingstys išvengti tokio pokalbio: mirtis arba buvimas Cholomio karališkajame kalėjime – toje magiškoje vietelėje Begarsė kalba kažkodėl neveikia... Tiesa, visi kolegos vienu balsu tvirtina: jei atsidanginu iki savo pagalvės, manęs irgi nepasiekia jokia Begarsė kalba, – nieko nuostabaus, mat kadaise įsigudrindavau nekreipti dėmesio net į žadintuvą – skandalingiausią bjaurybę Visatoje!

Bet „Karališkojo Balso“ savininkas ir vyriausiasis redaktorius seras Rogras Žilis, šlovė magistras, nebuvo toks kietas riešutėlis. Nubudo kaip didelis! Turėjau atimti iš vargšelio

kelias valandas dorai pelnyto poilsio: vidurdienis – vienintelis paros metas, kai šis šaunus vyrukas gali sau leisti iš tikrųjų atsipalaiduoti. Kita vertus, mano pranešimas, kad Churonui kažkas negerai, smarkiai pakėlė jam nuotaiką. Seras Rogras turi retą savybę: jam vis dar atrodo, kad gyvenimas – labai įdomus dalykas, ir jis tiesiog alpsta iš laimės gaudamas vis naujų šios ne sykį įrodytos teoremos patvirtinimų...

Baigęs pokalbį, klausiamai pažiūrėjau į serą Kofą.

– Po kelių minučių ant tilto bus tamsu nuo Miesto Policijos uniforminių lochių, – išdidžiai pranešė jis. – Palauk jų tilto pradžioje ir prižiūrėk, kad niekas iš tų šaunių vyrukų nepapildytų užkerėtų stebėtojų gretų, gerai? O aš dėl visa pikta minutėlei užšoksiu į namus, jei jau vis tiek čia kiurksome.

– Žinoma, užšokite, – linktelėjau aš. – Tik patys nepamirškite nežiūrėti į vandenį.

Kofa apdovanojo mane pasipiktinimo kupinu žvilgsniu – tai puikiausiai galėjo atstoti smūgį per sprandą! – ir nuskubėjo prie ryškiai raudono dviaukščio namuko, stirksančio kairiojoje tilto pusėje, vos už keliasdešimties metrų nuo mūsų. Pažiūrėjau jam įkandin, kaip reikiant pasukiojau galvą – mano firminis būdas surikiuoti mintis! – ir lėtai patraukiau į priešingą pusę pasitikti artėjančių policininkų. Sutikau juos pačioje tilto pradžioje ir pasistengiau išgauti nepaprastai rimtą veido išraišką. Nelabai pavyko, bet seniai įpratau tenkintis tuo, kas yra...

– Šiuokštu nežiūrėkite į vandenį, vaikinai, – griežtai pareiškiau. – Jau verčiau užsimerkite, jei kas... Matote tuos žmones, susispietusius prie turėklų? Mūsų uždavinys – atsargiai imti juos už parankių ir vesti nuo tilto ant tvirtos žemės. Žinoma, galite pamėginti su tais ponais apsvarstyti galimą bendrą pasivaikščiojimą, bet nemanau, kad tai pavyks... Gerai, mėginkime imtis darbo.

– O kas atsitiko, sere Maksai? – nedrąsiai paklausė leitenantas Apura Blakis.

Buvau neapsakomai patenkintas, kad mano pagalbininkams vadovauja šis simpatiškas vyrukas, bet neturėjau nė menkiausios galimybės patenkinti sveiko jo smalsumo.

– Kažkas atsitiko, Apura, tai jau tikrai, – atsidusau. – O kas konkrečiai... Pagyvensim – pamatysim!

Mūsų darbas pasirodė esąs lengvas – širdis džiaugėsi! Miestelėnai nerodė jokio noro priešintis, ir mes galėjome daryti su jais visa, kas tik šauna į galvą. Kai ant mozaikinio grindinio prie tilto susodinome pirmąjį tuziną lunatikų, vienas jų atsitokėjo: sutrikęs ėmė mirksėti ir kibti prie pareigūnų su kažkokiais įkyriais klausimais, taip keldamas man didžiulį džiaugsmą!

– Na, kas čia pas jus? – su nerimu paklausė seras Kofa.

Aš ir nepastebėjau, kada jis spėjo grįžti.

– Nieko įdomaus, – nusiviečiau. – Maklinėjam tai šen, tai ten, kovojam su haliucinacija – įprastas dalykas! O kas jūsų namuose?

– Nieko, – atsiduso jis. – Tiksliau sakant, nė gyvos dvasios. Mano tarnų ten nėra – nei gyvų, nei mirusių. O šiaip viskas gerai...

– Sere Maksai! Ten viena ledi... – Mane pašaukusio jaunučio policininko balse skambėjo toks nuoširdus siaubas, kad šokau kaip įgeltas.

– Ką, tokia baisi ledi? – šyptelėjo seras Kofa.

– Ne, nebaisi, – visai rimtai paprieštaravo policininkas. – Tiesiog ji... Ji nušoko nuo tilto.

– Nušoko nuo tilto? – nustebęs pasitikslinau aš.

– Taip, – nelaimingu balsu pakartojo jis. – Nukrito į vandenį ir kaip akmuo nugrimzdo į dugną – labai greitai! Liepėte nežiūrėti į vandenį, ir aš beveik nežiūrėjau, bet vis tiek spėjau pamatyt, kaip ji nuskendo... Tikriausiai turėjau šokt jai iš paskos, taip?

– Nemanau, – abejodamas papurčiau galvą. – Niekur tau nereikia šokti, vaikine. Eik padėk kolegoms. Ir pasistenkite darbuotis sparčiau, kol kiti nesumanė pasekti tos damos pavyzdžiu, gerai?

– Šoko į vandenį... – mažliai pakartojo seras Kofa. – O žinai, Maksai, gera mintis!

– Kokia? – nustebau.

– Mano namuose vienas langas buvo plačiai atvertas, – atsiduso jis. – Svetainėje, pirmame aukšte. O svetainės langai – kaip tik virš vandens. Tad labai galimas dalykas... Bet kodėl?! Gerai, manau, turime grįžti į Valdybą: ten kažkaip geriau galvoti. O čia ir be mūsų apsieis.

– Tikriausiai apsieis, – sutikau aš. – Leitenantas Apura jau įsismagino. Gelbėtojo profesija jam tinka, ar ne?... Palaukite, Kofa, galbūt mums vertėtų drauge pasiimti kelis jau atsitokėjusius žmones? Gal Džufinas panorės su jais pabendrauti...

– Tai jau tikrai panorės, – linktelėjo Kofa ir tiriamu žvilgsniu perleido atsigaunančius miestelėnus – kai kurie iš jų buvo jau tiek atsigodę, kad stojosi nuo šaligatvio, aiškiai ketindami traukti savo reikalais.

– Jūs, sere... Ir dar jūs, ledi, – jis ryžtingai priėjo prie neaukšto žilo vyro ir laibutės tamsiaplaukės vidutinio amžiaus moters, – eisite su mumis į Namą prie Tilto. Juk neturite jokių neatidėliojamų reikalų, tiesa?

– Ar mums kas atsitiko? – bauščiai paklausė vyras. Moteris tylėjo ir tik dirsčiojo į mus labai tamsiomis akimis.

– Taip, – linktelėjo Kofa. – Jums ir visiems tiems ponams. – Atrodo, jis nebuvo nusiteikęs leisti į detales, todėl nusprendžiau, kad mano pareiga – šiek tiek papildyti jo pranešimą.

– Tai buvo haliucinacija, vyručiai, – tariau švelniau. – Aš ir pats ją patyriau – vos vos, bet vis dėlto... Tačiau manau, kad viskas baigėsi, bent jau jums. Turime pasiimti drauge ką nors iš nukentėjusiųjų: seras Džufinas Chali būtinai panorės sužinoti, kas jums nutiko. Galite manyti, kad laimėjote loterijoje: jei jums kas nors negerai, jis bemat sutvarkys.

– Gerai, – netikėtai linktelėjo moteris. – Šiaip jau beveik neabejoju, kad man viskas gerai... Tik negaliu prisiminti, kas nutiko. Rinkausi indus krautuvėlėje ant tilto, pamačiau minią, susirinkusią prie turėklų, ir nusprendžiau išsiaiškinti, kas ten darosi... O paskui – viskas, aptemimas!

– Aš irgi nieko neprisimenu, – sielvartingai prisipažino žilasis ponas. – Ketinau užsukti į užėigą papietauti ir vis negalėjau apsispręsti, į kurią konkrečiai, tad minutėlei stabtelėjau prie tilto turėklų pamąstyti, o štai kas buvo toliau... Abejoju, ar ponas Garbusis Viršininkas liks patenkintas pokalbiu su manimi!

– Manau, jis jums abiem padės prisiminti, kas konkrečiai nutiko, – pažadėjau aš. – Eime, ponai.

Grįžimas į Valdybą nebuvo pats linksniausias pasivaikščiojimas mano gyvenime, kuriame šiaip netrūko pramogų. Visi bendrakeleiviai atkakliai tylėjo: seras Kofa buvo niūrus kaip žiemos dangus, o ponai liudytojai aiškiai jautėsi kaip ne savam kaily – mano galva, sostinės Slaptojoje Paieškoje dirba simpatingiausios Jungtinėje Karalystėje asmenybės, įskaitant mane patį, bet pamėgink tai įrodyti prietaringiems miestelėnams! Beje, šis abejotinas malonumas tetruko kelias minutes, mat Namas prie Tiltu buvo visai šalia.

Seras Kofa nuvedė mūsų bendrakeleivius į Džufino kabinetą, o aš kaip reikiant įstrigau Bendrojo darbo salėje: kai išvystu prieš save serą Šurfą Lonli-Loklį, tiesiog negaliu lėkti savo reikalais, skubotai sumurmėjęs kokį trumpą pasveikinimą! Na jau ne, čia reikia sustoti, kad patirtum visą malonumą! Mūsų Meistras, Užkertantis Kelią Nereikalingoms Gyvybėms, didingai sėdėjo ant kietos nepatogios kėdės – nuo pat pirmos tarnybos dienos Name prie Tiltu nesėkmingai mėginu suprasti, kaip gyvas žmogus gali prisiversti naudotis šiuo klaikiu pigiu antikvariniu baldų?! Ir apskritai Šurfas, kaip visada, sukretė mano vargšę vaizduotę: tiesutėlė nugara, nepriekaištingai baltas lochis, ant krūtinės sukryžiuotos mirtį nešančios rankos su didžiulėmis apsauginėmis pirštinėmis, išmargintomis kažkokiomis senovinėmis runomis, nesujaudinama fizionomija, kuri akivaizdžiai skiriasi nuo normalių žmonių veidų ne tik dėl pastebimo panašumo į stulbinamą legendinio Čarlio Votso marmūzę, bet ir dėl visiško bet kokios išraiškos nebuvimo. Žodžiu, mano paslaugoms buvo žavingiausias reginys Visatoje – galima pradėti palaimingą meditaciją!

– Tu buvai ant tilto, Maksai? – flegmatiškai pasiteiravo Lonli-Loklis.

– Aha. Tu jau žinai, kas ten darosi?

– Taip, kaip tik buvau užsukęs į sero Džufino kabinetą, kai Kofa atsiuntė jam šauksmą, tad daugmaž įsivaizduoju situaciją. Bet mane domina kitkas: kiek tave pažįstu, tikriausiai jau spėjai kyštelėti savo smalsią nosį į patį pragarą... Juk žiūrėjai į tą nuodėmingą vandenį, ar neklystu?

– Suprantama, neklysti, – nusišypsojau aš. – O ką turėjau daryti? Juk esu specialiai sukurtas visokiausiems abejotiniams eksperimentams!

– Paragavai tos haliucinacijos? – Netikėjau savo akimis: akmeniniame Lonli-Loklio veide buvo matyti tikras žmogiškas smalsumas, netgi nekantravimas, lyg mudu jau būtume atsidūrę Tamsiojoje Pusėje, kur šis stulbinantis tipas tampa visai kitu žmogumi, – tiesą sakant, iki šiol negaliu nuspręsti, kuris iš jų man labiau patinka...

– Genialiai suformulavai, – nusišypsojau aš, – būtent „paragavau“, geriau ir nepasakysi! Gana saldus daikčiukas... „Aš taip seniai jau gimęs, kad kartais išgirstu, / Kaip žalialis vanduo it laikas srūva pro pirštus...“ Kaip tau tai patinka?

– Kas tai, eilės? – apstulbęs paklausė Šurfas.

– Būtent. Eilės, kurias kadaise perskaičiau, o paskui sėkmingai pamiršau. Jas parašė vienas keistas poetas iš mano Pasaulio, nors nesvarbu... Kai žiūrėjau žemyn nuo Echo Šukų,

pasirodė, kad kažkas šnabžda šias eilutes man į ausį. O paskui pasipurčiau ir nuėjau savo reikalais. Su karaliaus Mionino kardu krūtinėje tai labai lengva, žinai...

– Kardas tave pažadino? – sausai pasitikslino Šurfas.

– Taip, galima sakyti ir šitaip, – linktelėjau aš. – Gana įžūliai, užtat laiku, kaip visada...

Tą akimirką iš Džufino kabineto išėjo seras Kofa, vis dar siaubingai nepatenkintas gyvenimu, – ir kas būtų pamanęs, kad jis gali būti toks pastovus!

– Važiuoju į uostą, – pranešė jis mums. – Jei prireiks Keki ir Melifaro, turėkite omenyje, kad jie jau trinasi ten... Ir būtų geriausia, jei neatimtumėte iš mūsų trijų pasakiško malonumo srėbti tą nuodėmingą košę dėl panikos uoste!

– Gerai, – ramiai atsiliepė Lonli-Loklis. – Netrukdysime, srėbkite į sveikatą.

– Ačiū, – nelinksmi šyptelėjo Kofa. Paskui jis sustojo tarpduryje ir sarkastiškai nusišypsojo. – Maksai, Džufinas primygtinai prašė perduoti, kad prisiklijuotum prie savo kėdės – cituoju pažodžiui! – ir nekištum nosies į jo kabinetą, kol pats tave pašauks. Jis sako, kad tu visą laiką juokini, o jam dabar būtina išlaikyti rimtą fizionomiją: liudytojams apklausti reikia tam tikro oficialumo, pats supranti!

– Ne aš jį juokinu, o jis mane, – pamalonintas paprieštaravau. O paskui tariamai pasipiktinęs pridūriau: – Ir iš viso tas kabinetas yra ir mano... Bent jau kito tiesiog neturiu ir niekada neturėjau!

– Tegu skylė danguje tavo galvą, berniuk! Tavo ir Džufino ginčas jau pradeda trenkti pelėšiais – labai užsitęsė! – suniurzgė Kofa. – Tik jūsų vangių žinybinių intrigų man tetrūko iki visiškos laimės!

Po šio iškilingo pareiškimo jis kaip kulka išlėkė į koridorių. Patenkintas savimi nusprendžiau, kad vis dėlto pavyko šiek tiek pakelti jam nuotaiką – kartais nieko nėra geriau kaip senas ir nejuokingas pokštas: tokie dalykai kažkaip sulipdo realybę, tarpais yrančią negrabiose mūsų rankose...

– Tos dvi seno eilėraščio eilutės – visa, kas tau nutiko? – Lonli-Loklis aiškiai degė noru tęsti pamokomą mūsų pašnekesį, bet mudviem sutrukdė. Nespėjau prasižioti, kad praneščiau Šurfui, jog kažkurią akimirką man iš tikrųjų pasimatė, kad Churono vanduo yra žalias, kai tarpdury pasirodė vieno iš jaunesniųjų tarnautojų veidas.

– Ponai, ten atėjo dvi ledi, – baukščiai tarė jis. – Jos sako turinčios skubiai pamatyti poną Garbujį Viršininką... Ir jos taip trenkia beprotybe! Keista, kad nebuvo sulaikytos pakeliui...

– Stiprus beprotybės kvapas? – dalykiškai pasiteiravo Lonli-Loklis. – Tuomet tučtuojau pasiųsk šauksmą į Pamišėlių Prieglaudą – tegul kas nors jų atvažiuoja. O kol kas palydėk tas ledi čia, mes prižiūrėsime.

– Gerai, sere. – Vyrukas taip iškalbingai su palengvėjimu atsiduso, kad mano nuotaika bematant ėmė bjurti: atrodo, laukė pramoga, kurios nepriskiriu prie mėgstamiausių būdų laisvalaikiui leisti!

– O tu nemėgsti pamišėlių? – šaltakraujiškai pasidomėjo Šurfas. – Įdomu!

– O tu mėgsti? – kandžiai pasidomėjau aš.

– Mėgstu? Na, ne, nesakyčiau... Tiesiog man vis tiek, su kokiais žmonėmis turėti reikalų, – Lonli-Loklis abeingai gūžtelėjo pečiais. – Pamišėliai ar normalūs... Žodžiu, nematau didelio skirtumo.

– Jau puikiai matau tavo veide, ką toliau nori pasakyti! – suniurnėjau aš. – „Juk kažkaip bendrauju su tavimi, ir nieko“, – kaip tik tai ir ruošėsi išstarti, kertu lažybų iš bet ko!

– Gali manyti, kad lažybas laimėjai, – šyptelėjo Šurfas. – Nors, mano skoniui, mes visi geri, kad ir netrenkiame jokia beprotybe...

– O mes netrenkiame? – linksmi pasitikslinau aš. Liūdnai pagarsėjęs „beprotybės kvapas“ man iki šiol tebėra gryniausia abstrakcija: kad ir kiek kolegos tvirtintų, jog tai toks pat juntamas dalykas kaip, pavyzdžiui, šūdo kvapas, vis tiek jo neužuodžiu – visiškai!

– Įsivaizduok, ne, – ramiai atsakė Šurfas. – Mane patį tai kiek stebina...

Tą akimirką pagaliau atsidarė durys. Ant slenksčio baukščiai sustingo dvi moterys: viena vyresnė, gana apkūni, nerūpestingai apsirengusi, susivėlusiais rudais plaukais, antroji – kur kas jaunesnė, su įspūdingu juodu lochiu – ji man pasirodė esanti labai graži.

– Mes jūsų paslaugoms, ledi, – mandagiai tarė Lonli-Loklis. – Įeikite, sėskitės... Kuo galime padėti?

– Ne jūs mums, o mes jums padėsime! – iškilmingai pareiškė ručkė. – Mes žinome viską apie visus, ponai! Aš turiu penktąjį slaptojo įšventinimo laipsnį, o Tila – trečiąjį. Ji – mano mokinė... Turite mus išklausti. Mudvi jau buvome ir pas Jo Didenybę, ir pas Didįjį Magistrą Nufliną, ir pas Garbųjį Ugulando Viršininką serą Jorichą Malivonišą, bet niekas nepanoro įsiklausti į mūsų žodžius!

– Nieko, jau mes tai tikrai įsiklausysime, ledi, tad klokite, – pažadėjau aš, iš visų jėgų stengdamasis nutaisyti rimtą veido išraišką. Tiesą sakant, mane pamažu ėmė linksmumas... Be to, pamaniau, kad šios damos – pamišėlės jos ar ne – iš tiesų gali laimingai turėti kokios nors išskirtinės informacijos, ką gali žinoti! Viešnios pažvairavo į mane be didelio entuziazmo. Matyt, nelabai joms patikau, šiaip ar taip jodvi nukreipė savo liepsningus žvilgsnius į Lonli-Loklį. Šis damoms akivaizdžiai pasirodė esąs intelektualėnis pašnekovas, o tai mane nepaprastai džiugino.

– Atėjome atskleisti jums didžios paslapties. Visus žmones užvaldo demonai, – griežtu universiteto profesoriaus tonu pranešė vyresnioji viešnia. – Mes juos matome, o kiti – ne, mat jūsų sąmonė dar nepasirengusi... Bet tai nesvarbu. Atnešėme šių demonų portretus, todėl dabar galėsite lengvai juos aptikti... Tila, parodyk ponui viršininkui savo sąsiuvinį!

Dama juodu lochiu tylėdama ištiesė Šurfui storą popieriaus pluoštą. Aš tuoj pat prisilinkau arčiau ir pasistengiau įkišti savo smalsią nosį į piešinius, kuriuos jau ramiai analizavo Šurfas. Kažkodėl atrodė, kad mėginu nusirašyti nuo jo matematikos kontrolinį... Beje, paveikslėliai buvo šiaip sau: standžiame pilkokame popieriuje į mane niūriai spoksojo kažkokie siurrealistiniai snukiai, o piešimo technika akivaizdžiai galėjo būti geresnė...

– Tai jų veidai, – patetiškai paaiškino ručkė. – Štai tokios būtybės apsėda žmones. Nuo jų visos ligos, bet mes galime išgydyti. Tam reikia pinigų – visai nedaug. Turite sumokėti ne mums – mes jau visko turime, mums nieko nebereikia – o Jam...

– Kam? – susidomėjęs paklausė Lonli-Loklis.

– Jam! – paslaptinai šnabždėdama pakartojo ručkė. – Žinote, sere, jūsų sąmonė

jau visai pasirengusi atsiverti, bet jūs pasirinkote netinkamą kelią. Ateikite pas mane, sumokėkite Jam kiek negaila, ir aš jus išmokysiu visko, ko reikia bendrauti su Juo... Ir apskritai visko, ką turite žinoti, – tik per tuziną dienų!

„Kaip tau tai patinka, Maksai? – Šūrfas neatsispyrė pagundai tučtuojau pakomentuoti mūsų viešnios pareiškimo ir pasinaudojo Begarse kalba. – Tik per tuziną dienų mane apsiima išmokyti „visko, ką turiu žinoti“! Įsivaizduoji – visko! Gundantis pasiūlymas, tiesa?“ Jis pašaipiai ir liūdnai palingavo galva ir vėl perėjęs prie įprastos kalbos kreipėsi į viešnią:

– Labai dėkoju, kad nusprendėte pasidalyti su mumis savo žiniomis, ledi.

– O, tai dar ne viskas! – daug žadamai pareiškė ručkė. – Dabar Tila jums paskaitys savo eilių. Pastarosios gali nubaidyti visus demonus, ir mes išvargsime tuos, kurie jus jau apsėdo...

Bet joms taip ir neteko „išvaryti tų demonų, kurie mus apsėdo“. Gražioji ledi Tila nė nespėjo perskaityti savo gydomųjų eilių: du žaliūkai neapsakomai meiliais veidais, apsirengę šviesiai melsvais lochiais – žiniuonių iš Pamišėlių Prieglaudos uniformine apranga, išdygo ant Bendrojo darbo salės slenksčio ir gana įžūliai pasiglemžė šių žavių damų draugiją: jodviem prie kaktų pridėjo mažus žydrokus akmenukus, ir mūsų viešnios iškart suglebo bei klusniai nusekė paskui savo sargybinius. Buvo taip paprasta – vieni juokai!

– Tai ir buvo Romumo Kristalai? – paklausiau Šurfą, kai vėl likome tik mudu.

– Visai teisingai, – linktelėjo jis. – O tau ir tatai įdomu?

– Man viskas įdomu, – nusišypsojau aš. – Viskas po truputį... Atmink: ne taip jau seniai gyvenu tame jūsų Pasulyje! Tik ketverius metus, beje, vienus iš jų praleidau klajodamas po Chumgatą, o tai jau iš viso velniai žino kas...

– Taip, nuolat pamirštu šį faktą, – mažliai sutiko Lonli-Loklis. – Kartais man atrodo, kad tu čia buvai visada – bent jau kiek menu...

– Man irgi kartais taip atrodo, – nusijuokiau. – O kartais dingojasi, kad niekuomet čia nebuvau... Ir iki šiol aš ne čia, o dar kažin kur... Pameni, pats sykį sakei, kad prisiminimų ir haliucinacijų neįmanoma atskirti?

– Tai aš taip sakiau? – nustebęs pasitikslino jis.

– Na taip, kai mudu klajojome po išvirkščiąją Tamsiąją Pusę...

– A, na, jei taip, tada visko gali būti, – atsiduso Lonli-Loklis.

– Klausyk, Šurfai, – neryžtingai pradėjau. – O tos dvi damos, kurias ką tik sėkmingai išsivežė sanitarai... Gal jos ne vien niekus paistė? Turiu galvoje štai ką: na, tarkime, panos iš tiesų kuoktelėjusios – man nė jokio beprotybės kvapo nereikia, kad pritarčiau šiai diagnozei! – bet juk gali būti, kad jos – tikrų tikriausios raganos ir iš tiesų mato kokius nors realiai egzistuojančius demonus... Juk kartkartėmis iš proto išsikrausto tikri didūs magai – visokie ten buvę didieji magistrai, ir ne tik jie. Viena kitam netrukdo...

– Netrukdo, – sutiko Lonli-Loklis. – Tikri burtininkai, net labai didūs, iš tiesų gali išsikraustyti iš proto. Tiesą sakant, mūsiškiams tai nutinka kur kas dažniau nei visiems kitiems žmonėms... Bet tos nelaimingos damos – visai kitas atvejis. Jos tauzijo visiškus niekus, patikėk manim.

– Tikiu, – nusišypsojau. – Bet vis dėlto, kodėl nusprendei, kad jos tauškia nesąmones? Paaiškink. Kas žino: gal vieną kartą man ant galvos užgrius koks tuzinas vietos pamišėlių, o šalia nebus nė vieno protingo dėdulės, tokio kaip tu...

– Galiu paaiškinti, – flegmatiškai atsiliepė Šurfas. – Tai labai paprasta, Maksai. Nė vienas žmogus, nors sykį galėjęs pajusti tikrąją galią, nepasakys: „Aš žinau viską apie visus“... – ir nepažadės išmokyti tave „visko, ką tau reikia žinoti“ per tuziną dienų ar tuziną šimtmečių, tai jau nesvarbu... Turėk galvoje, skelbiu ne asmeninę nuomonę, kuri gali būti klaidinga, o vieną iš senovinių, niekieno kaip reikiant nesuformuluotų, bet svarbių gamtos dėsnių: tikros žinios visiems laikams atima iš žmogaus gebėjimą niekuo neabejoti.

– Tuomet aš ir esu galingiausia būtybė Visatoje! – nusikvatojau. – Mano firminio netikrumo dėl visko pakaks visiems šio nuostabaus Pasaulio gyventojams... Ir dar, ko gero, liks porai kaimyninių!

– Taip, tiesa. Jau tu tai tikrai žinai, apie ką kalbu, – ramiai sutiko Lonli-Loklis. Pasibaisėjęs suvokiau, kad vyrukas gan rimtai įvertino mano kvailą pareiškimą, ir jau žiojauši šį tą patikslinti, bet mūsų pokalbį vėl nutraukė tas pats jaunesnysis tarnautojas.

– Ten atėjo viena ledi. Ji sako, kad jos vyrui nutiko kažkas siaubinga, ir prašo ją nuvesti pas ką nors iš Slaptosios Paieškos, – pranešė jis. – Sutiksime ją priimti?

– O ši ledi neskleidžia beprotybės kvapo? – sarkastiškai pasidomėjau.

– Kiek suprantu – ne, – sutrikęs atsakė kurjeris.

– Atveskite ją čia, – paliepė Lonli-Loklis. Paskui ironiškai pažvelgė į mane: – Tai puiki mūsų pokalbio iliustracija, Maksai. Dama paprašė nuvesti ją „pas ką nors iš Slaptosios Paieškos“. Ne pas „poną Garbujį Viršininką“, ne pas tave ir ne pas mane. Tiesiog pas „ką nors“, ir tai teisinga: iš kur jai žinoti, kuris iš mūsų galės jai padėti? Tos ledi žodžiuose esama normalaus neinformuotam žmogui būdingo netikrumo, rodančio nepakertamą psichinę sveikatą. Pamišėlis visada žino, į ką kreiptis: bet kurioje įstaigoje jis pareikalaus susitikti su „pačiu vyriausiuoju“... Ir turbūt pirmiausia pamėgins asmeniškai pabendrauti su Jo Didenybe!

– Jau supratau! – nusijuokiau aš ir savo vėjavaikiškoje marmūzėje pamėginau nutaisyti monumentalią gilaus susirūpinimo išraišką: laukė susitikimas su ledi, atėjusia pas mus su savo bėda, o aš čia krizenu kaip kvaištelėjęs trečiaklasis po pirmojo bučinio!

Lonli-Loklis tuo metu galantiškai pakilo pasitikti viešnios ir rūpestingai pasodino ją į Nepaguodžiamųjų Krėslą – šiaip jau tai paprasčiausia sofutė lankytojams, per plati vienam žmogui, bet kiek siauroka dviem – neturiu supratimo, kaip šis baldas pelnė savo romantišką pavadinimą, nes tai atsitiko dar gerokai prieš man atsiduriant Eche...

Mūsų lankytoja buvo gana trapi ir neapsakomai simpatinga moteris. Jos išvaizda buvo kiek berniukiška, tad dauguma mano pažįstamų būtų laikę ją beviltiškai negražia, bet aš šiuo klausimu veik nuo pat gimimo turiu savo nuomonę, kitokią nei kanoninę. Jos šviesiai žydras lochis galėjo pasirodyti esąs ypač kuklus, jei būčiau nežinojęs, kiek kainuoja jam sunaudotas rankų darbo audinys – plonytėlaitis, bet šiltas, visiškai neperkošiamas šalto upės vėjo: visai neseniai atradau sau šią prašmatnybę, atvežtą į Jungtinės Karalystės sostinę iš tolimos Tulano šalies, ir tučtuojau papildžiau garderobą keliais naujutėliais, lengvais kaip debesis žieminiams lochiais. Pasakysiu, kad išvydęs sąskaitą turėjau skubiai atsisėsti ant kėdės ir kruopščiai atlikti kelis kvėpavimo pratimus, kurių kadaise išmokė tas pats seras Šurfas Lonli-Loklis, – o juk keistas darbas, kurį kartkartėmis tenka atlikti Slaptiesiems Sekliams,

apmokamas veik nepadoriai dosniai, tad aš, gaudamas savaitės algą, kassykį griebiuosi už širdies: ima atrodyti, kad Karališkasis išdas netrukus galutinai persikels į mano bedugnes kišenes, ir Jo simpatingoji Didenybė Gurigas VIII bus priverstas papildyti apgailėtinas negausių uosto elgetų gretas... Žodžiu, tulaniškas mūsų viešnios lochis bylojo, kad ji labai turtinga: saikingai turtingiems žmonėms tokia prabanga neįkandama!

– Gera diena, ponai, – mandagiai prabilo ši simpatinga moteris. – Labai dėkoju, kad sutikote mane priimti... Atvirai kalbant, ką tik gavau specialios „Karališkojo Balso“ laidos numerį ir pamaniau, kad dėl tų paslaptinių įvykių, susijusių su upe, manęs niekas net neklausys!

– Malonėkite pasakyti savo vardą, – švelniai tarė jai Šurfas. – Ir papasakokite, kas konkrečiai jums nutiko. Nenorėčiau skubinti, bet pati suprantate, kad... – Iš visko sprendžiant Lonli-Loklis nutarė kiek paraginti šią į detales linkusią damą.

– Taip, be abejo... – ji kaltai šyptelėjo. – Esu Chena Kuta. Manau, kad jums puikiai žinoma bent jau mano parduotuvė! Šiaip ar taip puikiai prisimenu jus abu, ponai.

– „Kuta mažmožiai“ – jūsų parduotuvė? – nušvitau aš. Tai buvo mano mėgstama antikvarinė krautuvėlė Senamiestyje – beje, viena brangiausių! Kaip tik ten pirmaisiais gyvenimo Eche mėnesiais palikdavau veik pusę visos didžiulės algos – tuo metu dar negalėjau susitaikyti su mintimi, kad įstabūs (ir visiškai nenaudingi) niekučiai, išdėlioti mažyčių Senamiesčio krautuvėlių vitrinose, gali sau toliau gyvuoti ir netapę mano nuosavybe. Ilgainiui beveik atsikračiau manijos beprasmiškai kolekcionuoti visa, kas pasitaiko po ranka, bet trumpi šios sunkios ligos priepuoliai krečia mano gyvenimą lig šiol – laimė, tai nutinka vis rečiau...

– Taip, būtent „Kuta mažmožiai“, – mūsų viešniai aiškiai patiko, kad iškart prisiminiau jos krautuvėlės pavadinimą. Paskui ji atsiduso ir paniuro. – Atėjau pas jus, nes nusprendžiau, kad šiuo atveju eiti pas žiniuonius nėra prasmės... Matote, prieš dvi valandas pastebėjau, kad mano vyras užmigo baseino dugne. Ne nuskendo, bet būtent užmigo: jis vis dar kvėpuoja, nors negaliu jo pažadinti, ir tai kelia nerimą... Jis gana ekscentriškas žmogus, bet miegoti po vandeniu – to jau per daug, net jam! Žodžiu, man atrodo, kad tai ne visai normalu, tiesa?

– Žinoma! – apstulbęs patvirtinau aš. O paskui klausiamai įsistebeilijau į Lonli-Loklį: tikrai galėjo būti, jog toks poelgis atitinka tradicijas kokio nors kitados paleisto senovės ordino, kad ir to paties Skylėtosios Taurės ordino, kurio narys kadaise buvo pats Šurfas, – kodėl gi ne? Bet mano kolega tik nepritariamai palingavo galva – lyg būtų jautęs pilietinę pareigą viešai pasmerkti tokį elgesį.

– Jūsų vyras užmigo prausimosi baseine? – dėl visa pikta pasitikslino jis.

– Ne, – Ledi Chena energingai papurtė galvą. – Mes turime didelį baseiną sode. Mėgstame maudytis gryname ore, ir ne tik vasarą. Vanduo nuolat šildomas, tad būna labai įdomus efektas...

– Aš ten nuvažiuosiu, Šurfai, – ryžtingai pasakiau, stodamasis nuo kėdės. – Jei jau Džufinas neleidžia manęs į mano paties kabinetą ir panašiai... Gal netgi pažadinsiu tą vyruką: man dar ne taip nutinka! O jei nepažadinsiu, tai bent jau atvešiu į Namą prie Tildo... Teisingai?

– Čia tu manęs klausi? – šaltai pasidomėjo Šurfas. – Šiaip jau įpratau manyti, kad tau geriau žinoti...

– Maža ką tu ten įpratai! – atsidusau. – Iš tikrųjų nė žingsnio negaliu žengti be kokio nors išmintingo tėviško pamokymo, o man kažkodėl niekas nieko nepataria, net Džufinas pastaruoju metu sustreikavo... Šit prikėsiu visokių kvailysčių – žinosit!

– Ar nepagalvojai, kad tavo pažadas gali išgąsdinti ledi Cheną? – priekaištingai paklausė Lonli-Loklis. Paskui pasisuko į viešnią: – Nekreipkite dėmesio į jo žodžius, ledi. Sero Makso humoro jausmas gan keistas.

– Taip ir pamaniau, – ramiai linktelėjo ji, palikdama Nepaguodžiamųjų Krėslą. Tada atsigręžė į mane su netikėtai malonia šypsena: – Eime, sere Maksai. Nenustebsiu, jei Numinorichas nubus tą pat akimirką, kai peržengsite mūsų namų slenkstį: jis tiesiog beprotiškai mėgsta visas tas istorijas, kurios pasakojamos apie jus!

– Numinorichas – jūsų vyro vardas? – sutrikęs pasitikslinau. Tiesą sakant, jos žodžiai visai išmušė mane iš vėžių: iki šiol nelabai susimąstydavau, kad apie mane pasakojami ne tik kvaili anekdotai – su šia bėda šiaip taip susitaikiau, kai seras Kofa sugaišo tris valandas, kad papasakotų man daugybę anekdotų apie save patį ir ta pačia proga apie visus kitus kolegas, – bet ir kažkokios „istorijos“... Dar gerai, kad ne legendos!

– Na, taip, Numinorichas Kuta. Kaip tik toks jo vardas, – atsakė ledi Chena, skubriai žingsniuodama koridoriumi. – Žinote, sere Maksai, įtariu, jei vis dėlto jį atgaivinsite, jis iškart ir vėl apalps – šįsyk iš susižavėjimo!

– O jūs neperdedate apie susižavėjimą? – atsargiai paklausiau. – Žinote, jau susitaikiau su mintimi, kad nepažįstami žmonės stengiasi laikytis nuo manęs kuo atokiau: ta mano Mirties Mantija ir panašiai... Bet „susižavėjimas“ – tai šis tas nauja!

– Taip, paprasti miestelėnai jūsų prisibijo, – linksmai pritarė ji. – Bet ne studentai. Tie vaikinai, pavykus sužinoti kokią nors naują nerealią paskalą apie jūsų žygdarbius, tyliai spygauja iš džiaugsmo... Ir galutinai pameta galvas, kai pavyksta aptikti jus tame pačiame „Triragiame mėnulyje“ ar kokioje kitoje užėjoje. Tuomet jie tylutėliai įsitaiso prie gretimo stalelio ir net virpėdami jus stebi: juk esate naujas legendinis mūsų didvyris, ir dar visai gyvas, skirtingai nuo senovės didvyrių! Ypač po istorijos Magahono girioje, kai atkakote į Echą gyvų numirėlių karavano priešakyje... Ir dar jie nepaprastai žavisi tuo, kad esate tų keistų klajoklių karalius: vaikinams atrodo, jog tai siaubingai romantiška... Nors, jei atvirai, aš irgi taip manau! Beje, Karališkojo Universiteto studentai neįtikėtinai didžiuojasi tuo, kad jūsų karališkoji rezidencija yra buvusioje Universiteto bibliotekoje: jie noriai laikytų jus savo giminaičiu. O vyrukai iš Karališkosios Aukštosios Mokyklos jiems mirtinai pavydi... Įdomu, ar ne?

– Taip, – sutrikęs sutikau. – Niekada nebūčiau pagalvojęs... Bet palaukite, kodėl jūs išvis prabilote apie studentus? Nejau jūsų vyras irgi studentas? Šiaip jau nusprendžiau, kad jis...

– Ne, – Ledi Chena suprato mane iš pusės žodžio. – Parduotuvės šeimininkė – aš. O Numinorichas – iš tikrųjų studentas. Apskritai jo studijos – kita istorija... – Ji neryžtingai stabtelėjo prie savo amobilerio. – Norite sėsti prie vairalazdės, sere Maksai? Apie jūsų važiavimą sklinda neįtikimiausios legendos.

– Ir, skirtingai nuo kitų, turbūt pačios tikroviškiausios, – išdidžiai išrėžiau. – Tad, jei neprieštaraujate, iš tikrųjų sėsiu prie vairalazdės. Tik rodykite kelią. Kur jūsų parduotuvė, aš, šlovė magistras, puikiai žinau, bet juk gyvenate kitoje vietoje, tiesa?

– Naujamiestyje, – linktelėjo ji sėsdama šalia. – Ant pat Churono kranto, netoli buvusios Lazdos Smėlyje ordino rezidencijos. Žinote, kur tai yra?

– Žinau, – linktelėjau aš. – Gerai, kad nusprendėte leisti mane prie vairalazdės, ledi Chena. Tikriausiai kapstėtės čionai ne trumpiau nei valandą, tiesa?

– Tiesa, – atsiduso ji. – Net kiek ilgiau. Kartais rimtai ketinu parduoti tą nuodėmingą namą ir nusipirkti kitą, arčiau parduotuvės. Bet jau labai gerai mes ten įsikūrėm!

– Nieko, dabar įsitikinsite, kad jūsų namai ne taip jau toli nuo čia, – po ketvirčio valandos būsime ten! – išdidžiai pažadėjau, išriedėdamas ant mozaikinio Varinių puodų gatvės grindinio ir vis labiau didindamas greitį.

– Oi! – pasakė ledi Chena. Beje, tuo jos prieštaravimai ir baigėsi. Po kelių sekundžių ledi jau markstėsi iš malonumo.

– Tai kokia ten „kita istorija“ apie jūsų vyro studijas? – pasiteiravau, ne tiek jausdamas pareigą gauti nors kokios informacijos apie bėdon pakliuvusį vyrą, kiek norėdamas palaikyti aukštuomenės pokalbį.

– Numinorichas visą laiką kur nors mokosi, – ji nusijuokė ir numojo ranka. – Iš pradžių mokėsi Karališkojoje Aukštojoje Mokykloje, paskui Ugulando Gyduolių Mokykloje – kaip tik tada su juo ir susipažinau savo vargšei galvai! – paskui Aukštojoje Laivybos Mokykloje, vėliau privačiai mokėsi skulptūros pas patį Juchrą Jukorį, tiesa, tai jam gan greit pabodo ir viskas baigėsi tuo, kad savo sode turėjau sustatyti kelis tikrai apgailėtinus bendros jų kūrybos dirbinius... O pastaruosius aštuonerius metus Numinorichas mokosi Karališkajame Universitete. Jis, matote, išsijuosęs mėgaujasi pačiu žinių kaupimo procesu. O mintis imti taikyti jas praktiškai verčia purtytis iš nuobodulio ir pasibjaurėjimo... Nors man netgi patinka toks požiūris į darbą, be to, niekada nebuvo iškilusi mirtina būtinybė ateiti pas jį ir sakyti: „Numinorichai, marš uždirbti pinigų!“ Žinot, man ir savo pinigų visiškai pakanka... Be to, įtariu, kad gyvenu kur kas linksmiau nei mano draugės!

– Be abejonės, – nusišypsojau. O paskui pagyruoliškai pridūriau: – Matote, mes jau Naujamiestyje!

– Taip, labai greitai! – susižavėjusi sutiko ji. – Kas tai, kažkokia paslaptina Tuščiųjų Žemių magija?

– Ne, – nusijuokiau. – Tiesiog mes, barbarai nuo šiaurinės sienos, labai nepagarbiai elgiamės su technika!

Dar po kelių minučių ledi Chena liepė man pasukti į kairę, ir mes sustojome priešais neaukštą tvorą. Už tvoros buvo sodas – apskritai tokie puikūs sodai supa tik didžiules Kairiojo Kranto vilas, bet simpatiškosios ledi Chenos būstas buvo maloni šios taisyklės išimtis. Mudu palikome amobilerį rupiu rausvoku smėliu pabarstyto sodo takelio pradžioje ir patraukėme didelio dviaukščio namo link. Tuomet atsitiko kai kas tikrai keista: išgirdau šaižų plonytį klyksmą, o paskui ant manęs iš kažkur nuo viršaus užgriuvo mažas, bet labai vikrus objektas. Jis pasigėrėdamas spygtelėjo „bubum!“ ir lyg replėmis įsikibo man į pečius. Šlovė magistras, kad pastaruojau laiku išmokau tinkamai tvardyti: dar prieš kelerius metus pirmiausia būčiau spjovęs nuodų į užpuoliką, o jau paskui aiškinęsis, kas konkrečiai čia nutiko! Bet dabar kažkas man kuždėjo, kad jokių pavojumi nėra nekvepia, tad galima neviduriuoti. Todėl tik pasistengiau išsilaikyti ant kojų ir smalsiai įsistebeilijau į išsigandusį, bet įžūlų snukutį būtybę, kuri netikėtai nukrito ant manęs nežinia iš kur – lyg iš dangaus, lyg iš artimiausio medžio.

– Filai, pamiršai, apie ką mudu kalbėjomės vos prieš tris dienas? – rūščiai paklausė ledi Chena, išmiklintu profesionaliu judesiu atplėšdama nuo manęs šį paslaptinę agresorių.
– Aš tave aiškiai įspėjau: jei dar kartą šoksi iš medžio ant kurio nors svečio, išsiųsiu tave pas senelę į Landalandą, ir daryk ten ką nori! Tad eik susidėti žaislų.

– Aš netyčia, mama! Norėjau šokti ne ant jo, o ant tavęs, kad apsidžiaugtum. Tik šiek tiek nepataikiau, – šypsodamasis iki ausų pranešė mažasis siaubūnas. Vyrukas begėdiškai melavo – tai buvo didžiulėmis raidėmis parašyta laimingoje jo fizionomijoje. Bet ledi Chena tik neviltingai atsiduso.

– Eik namo, Filai, – griežtai tarė ji. – Ir melk tamsiuosius magistrus, kad neprisiminčiau tavęs iki saulėlydžio! Aišku?

Berniukas tylomis linktelėjo ir nukulniavo į namą. Taip ir nesupratau, kodėl Filas taip greitai jos paklausė: ar ledi Chenos motiniška valdžia vis dėlto buvo visai realus dalykas, ar jam tiesiog mirtinai nusibodo mūsų, suaugėlių, draugija.

– Tai jūsų sūnus? – mandagiai pasiteiravau.

– Taip, – atsiduso ji, – ir kaip jūs atspėjote? Šiaip jau ši būtybė kur kas panašesnė į demoną nei į vaiką... Atleiskite, sere Maksai.

– Nieko tokio, – šyptelėjau, – tikriausiai bus sunku patikėti, bet man kelis sykus buvo nutikę ir blogesnių dalykų... Eime, parodykite man tą baseiną.

– Už namo. – Ledi Chena skubriai nužingsniavo sodo takeliu, o aš patraukiau iš paskos, nepatikliai žvairakiuodamas į abipus augančių kuplių medžių viršūnes: galėjo būti, kad ši miela moteris turi ir daugiau vaikų...

– Štai jis. – Ledi Chena sustojo ant gana didelio baseino krašto ir pakėlė į mane staiga nuliūdusias akis. – Žinote, kol važiauvau į Namą prie Tiltu, o paskui kalbėjausi su jumis, kažkaip nebesuvokiau, kad visa tai įvyko iš tikrųjų. Širdies gilumoje buvau įsitikinusi, jog mudu rasime Numinorichą siaubingai patenkintą, kad taip gerai mane apmulkino... Net iš anksto repetavau, ką jam pasakysiu. Bet neprireikė: jis vis dar miega šiame nuodėmingame vandenyje!

Palinkau virš baseino ir įsitikinau, kad akmeniniame dugne tikrai guli kažkoks tamsiaplaukis vyras. Jis buvo apsirengęs drabužį, panėšintį į trumpą berankovę tuniką: pas mus Eche tokios drapanos kažkodėl laikomos maudymosi kostiumais – norėčiau žinoti, koks genijus pirmas tai sugalvojo! Jo poza visiškai neatitiko mano sampratos apie skenduolius: žmogus gulėjo ant nugaros, laisvai susidėjęs rankas už galvos ir dar sukeitęs kojas – lyg ne baseino dugne tįsotų, o būtų prigulęs pailsėti per iškylą!

– Kad ir kas būtų, pirmiausia ketinu jį iš ten ištraukti, – ryžtingai tariau. – O tada žiūrėsime. Galbūt... – Norėjau pasakyti, kad atsidūręs ant žemės jos vyras tikrai gali nubusti, kaip tik prisiminiau, kaip greitai atsitokėdavo nuo tilto turėklų nuvesti miestelėnai... Ir čia man dingtelėjo! – Ledi Chena, – susijaudinęs paklausiau, – o iš kur teka vanduo į jūsų baseiną? Iš Churono?

– Taip, – linktelėjo ji. – Iš pradžių norėjome įsivesti požeminių šaltinių vandenį – kaip į vonios kambarį, bet vėliau nusprendėme, kad vanduo iš Churono – taip romantiška... Tuo metu Numinorichas kaip tik mokėsi Aukštojoje Laivybos Mokykloje ir buvo susižavėjęs laivais bei tolimomis šalimis. Jis dar sakė, kad vieną sykį mūsų baseino dugne gali atsirasti šviesiai violetinis perlas iš Kumano Kalifato ar kailinis kokios nors keistos Arvarocho žuvies žvynas, atneštas nenuspėjamų Churono vandenų...

– Gal ir taip, – mašliai sutikau. – Labai galimas daiktas, kad jūsų vyras buvo teisus: nenuspėjami Churono vandenys į jūsų baseiną kažką užnešė – bet ką konkrečiai? Gerai, dabar jį ištrauksiu... Ar turėsite kokį nors sausą drabužį? Po šio nemirtingo žygdarbio turėsiu persirengti.

– Ir reikės aprenkti Numinorichą, – linktelėjo ji, skubėdama namo link.

Aš nusiaviau batus, nusimečiau Mirties Mantiją ir padėjau ant žemės savo juodą turbaną. Tiesą sakant, jei jau reikėjo lįsti į vandenį, tai su malonumu būčiau nusirengęs nuogai, bet, kiek žinau, tai ne visai atitinka gero tono taisyklės, o guvioji ledi Chena galėjo grįžti bet kurią minutę... Mažiausiai už viską pasaulyje norėjau, kad, be visa ko, po Echą imtų sklįsti gandai apie mano ekshibicionizmą!

Labai nudžiugau pajutęs, kad vanduo baseine nerealiai šiltas, mat siaubingai nenorėjau persišaldyti! Pasilenkiau apglėbti pastiro miegančiojo kūno, ir čia man ausyse vėl sukuštėjo įkyrus šnabždesys: „Aš taip seniai jau gimęs, kad kartais išgirstu, / Kaip žaliasis vanduo it laikas srūva pro pirštus, / O aš guliu dugne ramiai, čia amžina vėsa, / Iš čia matyt aukšti namai, žalia žvaigždės šviesa...“ – šįsyk saldžiam balsui pavyko išmurmėti visą posmelį. Dar kiek, ir būčiau klusniai atsigulęs ant akmeninio baseino dugno šalia namų šeimininko, kad, niekieno netrukdomas, šį primirštą eilėrašį išklausyčiau iki galo... Bet nematomas karaliaus Mionino kardas sergėjo mano interesus – nepriklausomai nuo to, ar man tai patiko! – pažįstamas aštrus skausmas krūtinėje išplėšė mane iš pavojingo aukštosios poezijos glėbio. Buvo taip nemalonu, kad nenoromis paminėjau legendinio karaliaus Mionino Šešėlį keliais įmantriais, bet necenzūriniais terminais, o paskui galutinai atsikovošėjau ir piktai papurčiau galvą, tad hipnotizuojantys žodžiai tučtuojau išsilakstė į šalis kaip vandens purslai nuo šlapių plaukų. Tada ryžtingai sugriebiau už pažastų tariamą skenduolį. Vyrukui dar pakako įžūlumo per miegus piktai susiraukti – galima pamanyti, kad aš nekviestas atsigrūdau į jo miegamąjį auštant pareikšti, jog metas keliauti į tarnybą! Numinorichas buvo siaubingai sunkus – beje, mano galva, kiekvienas žmogus yra pernelyg sunkus, išskyrus visai mažus vaikus, kaip antai pramuštgalvis Filas... kuris šiaip jau irgi galėjo būti truputį lengvesnis, jei jau įprato netikėtai pulti iš viršaus ant nepažįstamų žmonių! Ir išvis, jei būčiau kūręs šį nuostabų Pasaulį, garbės žodis, čia tegyventų besvorės būtybės!

Galiausiai vis dėlto susidorojau su nepakeliamu vargšelio Numinoricho kūnu – kartais manoji galia būna tokia beribė, kad ir pats nustembu! – paguldžiau jį ant baseino krašto ir, netekęs jėgų, žnektelėjau šalia, kalendamas dantimis iš šalčio, – žvarbus vėjas nuo Churono įnirtingai gviešėsi mano šlapio kūno.

– Atnešiau jums sausų drabužių, sere Maksai, – žvaliai pranešė ledi Chena, įteikdama man šiltą tamsiai raudoną rūbą. – Ne taip greitai, kaip norėjau, mat kai namuose siautėja Filas, paprasčiausias perėjimas iš vieno kambario į kitą ima panėšėti į karinį manevrą...

– Įsivaizduoju! – šyptelėjau. – Nusisukite sekundėlei, ledi. Aš taip sušalau, kad nebegaliu atidėlioti persirengimo procedūros... Tikiuosi, jūsų tas labai nenustebins!

– O kodėl turėtų stebinti normalus žmogaus noras dėvėti sausus drabužius? – atsiduso ji, nusigręždama į šalį. – Atnešiau Numinoricho drabužius. Padėsite man jį aprenkti?

– Pamėginsiu, – nusišypsojau aš, kaip kulka nerdamas į šiltą drabužį, apsisiaučiau Mirties Mantiją ir pasijutau be galo laimingas – geriau nė būti negali!

Paskui mudu su ledi Chena bendromis pastangomis šiaip taip aptaisėme miegantį Numinorichą. Regis, vyrukas vis dar neketino atsitokėti. Nors, kita vertus, jo būklė nė kiek nepablogėjo – ir tai jau daug!

– Sere Maksai, jums tikriausiai reikėtų ko nors išgerti, – nedrąsiai pasakė ledi Chena. – Po tokių maudynių...

– Skamba viliojamai... Bet pirmiausia turėčiau nugabenti jūsų vyrą į Namą prie Tiltu, ir kuo greičiau, tuo geriau, – atsidusau. – Parodysime jį serui Džufinui Chali, jau jis tai tikrai jį pažadins... Žinote, jei atvirai, aš ir pats galėčiau pamėginti: mano Mirties kamuoliai ir numirėlius iš kapų prikelia, bet Mirties kamuolys visada susijęs su tam tikra rizika, o aš nenorėčiau rizikuoti, jei nėra ypatingo reikalo. Nebent kraštutiniu atveju...

– Gerai, – linktelėjo ji. – Galiu važiuoti drauge?

– Žinoma, – nusišypsojau. – Norėčiau pamatyti tokį pašlemėką, kuris jums pasakytų „negalima“! Juk tai jūsų vyras, jūs jaudinatės, ir panašiai...

– Šiaip tai nelabai jaudinuosi, – netikėtai prisipažino ledi Chena. – Mano širdis visiškai tikra, kad šiam nenaudėliui visada viskas bus gerai... Tiesiog neapsakomai liūdna matyti jį tokios kvailos būsenos!

– Jūs puikiai susidraugautumėte su mano mergina, – nusijuokiau. – Esu įsitikinęs, kad jums dėta ji elgtųsi taip pat... Netgi kalbėtų daugmaž tą patį ir lygiai tokiu pat tonu, garbės žodis!

– Kaip gerai! – liūdnai šyptelėjo ledi Chena. – O aš jau maniau, kad esu viena tokia pamišėlė...

Mes vargais negalais nutįsėme miegantįjį į amobilerį ir užvertėme jį ant užpakalinės sėdynės. Po ketvirčio valandos jau įlėkiau į Bendrojo darbo salę ir pasipiktinęs įbedžiau akis į Lonli-Loklį:

– Ten turėjau važiuoti ne aš, o tu, vyruti! Tas vargšas ponas Numinorichas Kuta toks sunkus, o aš, tiesą sakant, toks trapus... Nors dabar padėk, gerai? Nebeturiu jėgų tąsyti ant kupros pastiro jo kūno!

– Suprantama, tau ir į galvą neatėjo, kad bet kurį sunkų kūną galima paversti mažu ir besvoriu, – ironiškai pareiškė Šūrfas. – Ir kam tave mokiau šio fokuso, gali man paaiškinti?

– Apie tai iš tiesų nepagalvojau. Nė neprisiminiau, kad galiu jį tiesiog paslėpti rieškučiose – ir reikalas baigtas! – susidrovėjęs nusijuokiau. – Vis per tuos nuodėmingus eilėraščius...

– Tuos pačius, kurie tau pasivaideno ant tilto? – pasitiksino Lonli-Loklis.

– Tuos pačius, – linktelėjau. – Nieko stebėtino: į jų baseiną nuolat teka vanduo iš Churono, taigi...

– Suprantama. Gerai, jei jau taip nusiplūkei, padėsiu tam ponui pasiekti sero Džufino kabinetą... – Jis išėjo į koridorių, o po minutės grįžo su miegančiu Numinorichu glėbyje. Šūrfas jį nešė taip lengvai, lyg šis tvirtai sudėtas vyrukas būtų išpjautas iš kartono. Jiems pavymui ėjo ledi Chena. Sprendžiant iš veido išraiškos, ji pamažu ėmė širsti ant savo į bėdą patekusio vyro, ant mūsų su Šūrfu ir apskritai ant viso pasaulio – mat šios vienintelio ir nepakartojamo jos gyvenimo dienos negalėjai pavadinti vykusia. Paskui ji pakėlė į mane nusiminusias ir pavargusias akis, liūdnai nusišypsojo, ir aš supratau, kad smarkiai apsirikau: ant nieko ji nepyko, tik siaubingai pavargo nuo šios absurdiškos istorijos ir negalėjo sulaukti, kada viskas baigsis, – nesvarbu kaip!

– Palaukite mūsų čia, gerai? – pasakiau siekdamas mūsų šefo kabineto durų rankenos. Ji tylėdama linktelėjo ir atsistojo ant Nepaguodžiamųjų Kėslų kraštelio.

Seras Džufinas jau buvo vienas: vyras ir moteris, kuriuos mudu su Kofa atvedėme pas jį prieš dvi valandas, spėjo kažkur dingti.

– Pasodink jį ten, sere Šurfai... – Džufinas bakstelėjo pirštu tuščio kėslų tolimajame kabineto kampe link ir netikėtai nusijuokė. – Kaip miela, berniukai, kad atnešėte senajam žmogėdrai tokią puikią dovaną!

– Ir jums dar pakanka įžūlumo visiems iš eilės skūstis, kad aš jus juokinu ir apskritai neleidžiu dirbti! – su pasigėrėjimu atsidusau. – Kam kalbėti, o kam tylėti...

– Aš skundžiuosi ne „visiems iš eilės“, o tik Kofai, – šyptelėjo Džufinas. – Be to, tą akimirką čia tikrai nederėjo užteikti – niekam, tau irgi. Šiaip ne taip tuos mielus žmones užmigdžiau ir mėginau priversti papasakoti apie tą haliucinaciją, kuri apėmė juos ant tilto...

– Ir ką? – chorui paklausėme mudu su Šurfu.

– Beveik nieko, – atsiduso šefas. – Toks įspūdis, kad jiems veik nieko nenutiko: jie tik kietai miegojo ir sapne regėjo, kad Churono vandenys pasidarė žali, – štai ir viskas... Niekada gyvenime nesu susidūręs su tokia skurdžia haliucinacija!

– Žalieji Išmos vandenys, – netikėtai sumurmėjo Numinorichas. Pašokau it įgeltas ir pasisukau į jį: neįvykus vis dėlto nubudo? Bet ne, jo kūnas vis taip pat sustingęs stirksojo kėslė – tokia nepatogiai poza, kad net pajutau skausmą!

– Kaip tik taip, – nustebęs sutiko Džufinas. – Žalieji vandenys... Bet kuo čia dėta Išma? Juk Išmos įlanka yra magistrui žino kur! Kažkur Uanduko žemyne, taip, sere Šurfai?

– Visai teisingai, – oriai patvirtino Lonli-Loklis. – Tai rytinė Uanduko pakrantė, už Chirliugo sąsiaurio, netoli Tiuto salos, jei jau tiksliai. Prie Išmos vandenų prieina Sumonio valstybė... Ir dar viena. Atrodo, Kunimio, bet vertėtų patikrinti žemėlapyje.

– Gerai jau, patikrinsime, jei reikės... – Džufinas išsiblaškęs gūžtelėjo pečiais, ir jo akys suspindo kaip alkanos katės, netikėtai atsidūrusios žuvų turguje.

– Sere Šurfai, eik į savo kabinetą ir pasiųsk šauksmą uostan kam nors iš vyrų – geriausia Melifarui. Tegu meta visus reikalus Kofai bei Keki ir vyksta į muitinę pas Nulį Karifą. Aš jau veik įsitikinęs, kad šįryt pas mus atvyko svečių iš palaimingojo Uanduko žemyno: tiksliau, iš kokio nors uosto Išmos įlankoje. Tegu sužino laivo pavadinimą, kapitono vardą ir kitas detales – greitai, kaip jis moka! – o paskui... Paskui tegu iškart susisieks su manimi. Tikiuosi, iki tol mudu su Maksu jau būsimė prikėlę šį vyrų, nors dabar dėl nieko nesu tikras... O vėliau pasiųsk šauksmą serui Mangai. Pakalbėk su juo: gal jis ką nors žino apie „žaliuosius Išmos vandenius“ – juk lankėsi tose vietose per savo garsiąją kelionę! Tai protingiau nei ieškoti Didžiajame Archyve: mat burivuchai informacijos apie Uanduką gavo tik iš paties Mangos pasakojimo...

– Tai viskas? – pasitikslino Šurfas.

– Viskas. Paskui grįšk pas mus, – atsiduso Džufinas. – Kartu mąstysime apie žaliąjį vandenį, ir ko tik tenka imtis!.. – Jis pažvelgė į duris, užsiveriančias paskui Šurfą, ir atsigrėžė į mane: – Pradžiai, sere Maksai, pasakyk šiai mielai ledi, knapsinčiai Nepaguodžiamųjų Kėslė, kad viskas bus gerai, tik ne taip greit, kaip norėtūsi. Ji pasijus kur kas geriau, jei išeis iš čia ir ims kokių nors skubių reikalų... Pasakyk, kad jos vyras vos atsitokėjęs pasiųs jai šauksmą, ir panašiai.

– Gerai, – linktelėjau. – Manote, šis vyrukas dar greit neatsigaus?

– Nežinau, – atvirai prisipažino Džufinas. – Gal ir greit... Tiesiog labai sunku gydyti žmogų, jei netoliese yra jo giminaitis arba artimas bičiulis, – žodžiu, tas, kuris dėl jo siaubingai jaudinasi. Tai trukdo kur kas labiau, nei įsivaizduoji!

Aš linktelėjau, išėjau į Bendrojo darbo salę ir pritūpiau greta ledi Chenos.

– Jūsų vyrui viskas bus gerai, – tvirtai pareiškiau. – Bet tam reikia laiko. Iš savo patirties žinau, ledi, kad nėra nieko blogiau, nei laukti tiesiog sėdint. Todėl... Patariu jums: pasivaikščiokite po miestą, užeiškite į savo krautuvėlę, patikrinkite, kaip ten reikalai, ir panašiai. Kai tik Numinorichas atsitokės, pasiųs jums šauksmą. O jei bus pernelyg silpnas, tą padarysiu aš, garbės žodis!

– Gerai, sere Maksai, – linktelėjo ji. – Jau išeinu... Jūs visiškai teisingi: nėra nieko blogiau, nei tiesiog sėdėti ir laukti, ką tik įsitikinau.

– O, aš gerai išmanau šį klausimą! – liūdnai šyptelėjau. – Kad žinotumėte, kiek kvailysčių prikūrėčiau kadais tik tam, kad nereikėtų tiesiog sėdėti...

– Na, aš neketinu krėsti kvailysčių, – netikėtai nusijuokė ji. – Tik tvarkysiu reikalus, galite neabejoti!

Palydėjau ją iki durų ir grįžau pas Džufiną. Jis kaip tik pasilenkė prie pastiro Numinoricho kūno.

– Jau žinau, kaip jį pažadinti, – optimistiškai pareiškė jis. – Dabar ir pamėginsime.

– Tiesa? – apsidžiaugiau. – Ir gerai, nes man jau ėmė atrodyti, kad jam nutiko kokia nors ypatinga kiauylstė...

– Tikrai „ypatinga“, – nusišypsojo Džufinas. – Šis vyrukas saldžiai miega ir regi nuobodžiausią Visatoje sapną – jis mato galybes visiškai žalio vandens.

– Koks siaubas! – nuoširdžiai pasibaisėjau.

– Na kodėl, būna ir didesnių košmarų, – rimtai paprieštaravo Džufinas. – Tačiau jį gana lengva pažadinti... Nors labiau norėčiau, kad čia būtų Sotofa: jai tokie fokusai iki šiol sekasi kur kas lengviau nei man. Bet jei pamėginsiu iškviešti ją iš lafacho tik tam, kad pažadintų vieną bėdžių, ji mane apšauks tinginių pančiu ir bus visiškai teisi... Pameni, kaip Sotofa gaivino tą sukčių pirklių Agoną? Juk matei?

– Mačiau, – aš nusijuokiau. – Tada subliovė jam: „Kelkis, dykaduoni!“ ar kažką panašaus, ir jis bemat atsikėlė... O Sotofa sakė, kad kiekvieną žmogų galima greitai atgaivinti sušukus jam į ausį frazę, nuo kurios jis buvo įpratęs nubusti vaikystėje... Gaila, kad nusprendėte jos netrukdyti: pasiilgau Sotofos.

– Pasiilgai – tai kodėl neužsuki pas ją į svečius, – pagrįstai pareiškė Džufinas. – Ar Sotofa kada nors atsisakė su tavimi bendrauti?

– O man labiau patinka asmeninius reikalus tvarkyti darbo laiku, neįamiršote? – nusišypsojau. – Juolab kad visas mano laikas – darbo, beje, iš jūsų malonės...

– Na, žinoma, žinoma, sere Maksai, – išdidžiai sutiko Džufinas. Jis pasilenkė prie miegančio Numinoricho, netikėtai švelniu judesiu sušiaušė tamsius jo plaukus ir meiliai sušnabždėjo į ausį: – Mielasis, jau rytas! Juk nenori, kad saulės zuikučiai šoktų be tavęs?

Po šio keisto akibroškto Džufinas linksmai dirstelėjo į mane:

– Šito vyruko labai puiki mamytė, sutinki?

– Sutinku, – prunkštelėjau. – Ateitumėt, sere, nors retkarčiais ir manęs žadinti: jau labai gerai jums pavyksta! O tai atsiuntėt šiandien Melifarą – nei į tvorą, nei į mieta. Už tokį tyčiojimąsi ir į Cholomį galima pakliūti!

Kol mudu žvengėme, Numinorichas sujudėjo krėsle, mėgindamas patogiau įsitaisyti. Jam nepavyko, todėl vyrukas atmerkė akis ir nustebęs įsistebeilijo į mus. Po sekundės jo akyse nušvito nuovoka.

– Ką, nejuo pakliuvau į Slaptąją Paiešką? – susižavėjęs paklausė jis, spoksodamas į mane. – Jūs – seras Maksas, taip? O kas atsitiko? Aš užmigau po pietų, išėjau iš namų be sąmonės ir ką nors nugalabijau?

– Ar jums dažnai taip nutinka? – nusijuokiau.

– Na, ką jūs! – nusišypsojo jis. – Jei šitaip nutiktų dažnai, būtume susipažinę kur kas anksčiau... Oi, o jūs – seras Džufinas Chali, buvęs Ketario Medžiotojas? Tikras?! – Dabar šis vyrukas sprogino akis į Džufiną.

– Kaip manai, Maksai, aš tikras ar nelabai? – vylingai paklausė šefas. Atrodo, jis buvo smarkiai pamalonintas, ir kas galėjo pagalvoti!

– O tai burivuchas? – Numinorichas ką tik pastebėjo taikiai ant krėslo atkaltės snaudžiantį Kurušą ir vos nenumirė iš dar didesnio susižavėjimo. – Kaip gyvas nesu matęs burivuchų! Tik girdėjau apie juos...

– Beje, mano vardas Kurušas, – nepatenkintas pareiškė mūsų išmintingasis paukštis. Sero Džufino burivuchas – didžiai savimi patenkinta būtybė, todėl gan sunkiai galėjo susitaikyti su tuo, kad kabinete atsirado žmogus, kuris nežino jo vardo.

– Atleiskite, sere Kurušai, – visai rimtai atsiprašė tas vyrukas, neapsakomai sužavėdamas mudu su seru Džufinu.

Žodžiu, tas seras Numinorichas buvo nepaprastai miela asmenybė. Net jei mudu su Džufinu būtume buvę siaubingos nuotaikos, – o tai, šlovė magistrams, nutinka labai retai! – jam tikrai būtų pavykę šiek tiek pagerinti padėtį.

– Iš pradžių pasiūskite šauksmą žmonai, – pasakiau. – Aš jai iškilmingai prisiekiau: kai tik atsitokėsite, ji tučtuojau tą sužinos...

– Ir pasakykite, kad dar šiek tiek jus užlaikysime, – pridūrė Džufinas. – Noriu užduoti kelis klausimus, be to, reikia įsitikinti, kad jums iš tikrųjų viskas gerai. Antraip apsijuoksime, jei ir vėl užmigsite pakeliui į namus!

– Užmigsiu pakeliui į namus?! Na, tam turėčiau kaip reikiant prisilakti – tiek ir neapžiočiau, ko gero... O ką, nejuo man tikrai kas nors nutiko? – netikėtai apsidžiaugė Numinorichas. – Na, ir puiku: senokai nebuvo niekur įsipainiojęs!

Jis susikaupęs įsispoksojo į vieną tašką – skirtingai nuo pokalbio telefonu Begarsei kalbai reikia visiškai susitelkti ir, tiesą sakant, kartais man tas smarkiai gadina gyvenimą! Po minutės vyrukas suglumęs pakraipė galvą ir atsisuko į mus.

– Chena sako, kad miegojau baseine, – apstulbęs tarė jis. – Šiaip mėgstu vandenį, bet tik jau ne tiek! Ji neperdeda?

– Ji neperdeda, – šyptelėjau. – Juk pats jus iš ten ištraukiau štai šiomis rankomis! – Kad būtų įtaigiau, jam prieš nosį vaizdžiai pasukiojau viršutines savo galūnes. Kad ir kaip keista, tai padėjo. Numinorichas rimtai linktelėjo ir apie kažką susimąstė.

– Ar pamenate, ką sapnavote? – paklausė Džufinas.

Numinorichas apsiniaukė ir kaltai palingavo galva:

– Aš apskritai nieko neprisimenu, sere. Pamenu, kad susiruošiau išsimaudyti po pietų, atsimenu, kaip išėjau į sodą, o paskui kažkodėl atsibudau jūsų kėdsle...

– Nieko tokio. Paklausiau dėl visa pikta. – Džufinas gūžtelėjo pečiais. – Iš tikrųjų sapne regėjote žalią vandenį – jei jums tai ką nors sako!

– Žalią vandenį? – apstulbęs perklausė Numinorichas. – Keista. Šiaip jau niekada nesapnuoju tokių kvailysčių!

– Galima pertraukti jūsų pokalbį, ponai? – mandagiai paklausė Lonli-Loklis, atsargiai praverdamas kabineto duris.

– Galima, – nusišypsojo Džufinas. – Mūsų pokalbis niekuo neypatingas...

– Džiaugiuosi, kad sėkmingai nubudote, sere Kuta. – Šurfas ceremoningai linktelėjo mūsų naujam pažįstamam ir reikšmingai pažiūrėjo į Džufiną. Tas supratingai kinktelėjo galva.

– Numinorichai, pasėdėkite truputį gretimame kambaryje, – paprašė jis. – Turime aibes tarnybinių paslapčių ir panašiai, o aš vis dar nenoriu paleisti jūsų į namus. Įpratau pasikliauti savo nuojauta, todėl jums teks šiek tiek panuobodžiauti vienam. Ištersite?

– Na, ką jūs, sere! – visai rimtai paprieštaravo Numinorichas. – Aš niekada nenuobodžiauju. Manau, kad nuobodulys panėsi į ligą, o aš, šlovė magistrams, visiškai sveikas!

– Kokios tavo naujienos, Šurfai? – paklausė Džufinas, kai likome trise.

– Įvairios naujienos, – ramiai atsiliepė šis. – Melifaras išvyko pas Nulį Karifą, kaip ir liepėte, manau, jis netrukus atsiųs jums šauksmą... O pokalbį su seru Manga nusprendžiau kuriam laikui atidėti, nes pamaniau, kad jau žinau, kur dingo visi tie žmonės iš laivų ir plaukusieji keltu bei vandens amobileriais... Tad susisiekiu su Kofa ir pasiūliau gerai apieškoti upės dugną. Vandenyje prie pat kranto jie iškart aptiko vieną miegantįjį – jis lygiai tokios pat būklės, kokios ką tik buvo jūsiškis vyrukas. – Šurfas linktelėjo galva link durų, už kurių sėdėjo Numinorichas.

– Koks tu šaunuolis, sere Šurfai! – nusišypsojo Džufinas. – Tik spėjau apie tai pagalvoti, o tu jau viską padarei. Bet...

– Jūs visiškai teisingas, jau iškilo problema, kurios išspręsti nepajėgiu, – sausai tęsė mintį Šurfas. – Tereikia kam nors pažiūrėti į vandenį ar tiesiog įlipti į laivą – ir jam atsitinka tas pat, kas ir tiems žmonėms, kuriuos teko nuvesti nuo tilto. Beje, keli policininkai iš pakviestųjų pagalbon irgi spėjo šokti į Churoną, tad teks ieškoti ir jų...

– Aišku, – linktelėjo Džufinas. – Šiaip aš veik įsitikinęs, kad pakanka užsimerkti ir tiesiog nežiūrėti į vandenį... Jums tas neatėjo į galvą, berniukai? Gerai, šiaip ar taip pasiūsiu šauksmą Kofai: tegu laikinai nutraukia paieškas. Jau žinome, kur galima rasti tuos nelaimėlius, – ir tai gerai! Kuriems galams betikslės aukos? – Ir jis susikaupęs įsižiūrėjo į vieną tašką.

– Galiausiai vienam teks vilkti į krantą visus tuos skenduolius, – atsidusau. – Mat aš bent šiaip taip susidoroju su šia haliucinacija!

– Aš irgi, – netikėtai pareiškė Šurfas. – Ką tik įsitikinau. Kai Kofa pranešė, su kokiais sunkumais jiems teko susidurti ieškant nuskendusiujų, patraukiau ant Didžiojo Karališkojo Tiltu – juoba kad jis už kelių žingsnių! – ir išstovėjau ten, žiūrėdamas į vandenį, lygiai tris minutes. Manųjų kvėpavimo pratimų poveikis šiomis aplinkybėmis tiesiog nepriekaištingas!

– Štai čia gera naujiena! – apsidžiaugiau. – Girdėjote, Džufinai?

– Girdėjau, – linktelėjo jis. – Beje, neabejojau tuo nuo pat pradžios... Pagaliau ir pats lengvai susidorosiu su šiuo „žaliojo vandens“ sapnu. Gal ir Melifaras galės, bet tą reikia patikrinti... Be to, galiu pakviesti pagalbon Septynlapio moteris: šiomis aplinkybėmis joms tiesiog privalu dalyvauti. Haliucinacijos – kaip tik jų sritis! Šiaip jau norėčiau iš pradžių suprasti, kas nutiko Churono vandeniui, o jau paskui imtis gelbėjimo darbų, bet jaučiu, kad veikti reikia labai greitai: kas žino, kas nutinka miegantiesiems vandens telkinių dugne? Štai seras Numinorichas praleido savo baseine vos kelias valandas, o kiti vyrukai, kuriuos pavyko atgaivinti, išvis miegojo stovėdami ant tilto... Žodžiu, važiuojam į uostą, ponai.

Pakilau nuo palangės, ant kurios ką tik buvau įsitaisęs, ir atidariau duris į Bendrojo darbo salę. Ant slenksčio turėjau stabtelėti: mano kolegos – santūrūs vyrukai, jie neskuba palikti nusėdėtų vietų, tik seras Melifaras pašoka nuo kėdės pusvalandžiu anksčiau, nei prašoma!

– Kol kas nesuvokiu, kaip rasime visus dugne miegančius žmones, – mąsliai tarė Lonli-Loklis. – Rasti nuskendusiuosius uoste gan paprasta: tereikia ieškoti prie laivų. Bet juk yra dar sero Bagudos Maldachano pavaldinių, kurie šoko į Churoną nuo kelto, ir tų, kurie plaukiojo valtimis... Jūs apie tai galvojate, sere?

– Galvoju ir nieko nesugalvoju, – liūdnai šypstelėjo Džufinas. – Ką darysi, sere Šurfai: išgelbėsime, ką galėsime, – vis geriau nei apskritai nieko!

– O ką jūs turite surasti, ponai? – nedrąsiai pasiteiravo Numinorichas. Tiesą sakant, jau spėjau pamiršti, kad jis čia, tad man ir į galvą neatėjo, kad Numinorichas galėjo girdėti mūsų pokalbį! Tad dabar neliko nieko kita, kaip imti viską aiškinti.

– Churono dugne pilna vyrukų, kuriems nutiko tas pat, kas ir jums, – atsidusau. – Štai juos ir turime surasti, ir būtų gerai visus aliai vieno!

– O pagal kvapą? – nedrąsiai paklausė Numinorichas.

– Kaip tai – pagal kvapą? – nustebęs išsproginau akis.

– Na taip, juk žmonės kvėpia. – Vyrukas droviai nusišypsojo. – O ką, jūs irgi neužuodžiate šių kvapų, kaip ir visi kiti? Maniau, kad Slaptojoje Paieškoje...

– Uodžius! – sužavėtas sušnabždėjo Džufinas. – Girdėjai, sere Šurfai? Mums pakliuvo tikras gyvas uodžius, tai bent pasisekė! Štai kodėl taip nenorėjau paleisti šio vyruko namo!

– Kaip jūs mane pavadinate? – atsargiai perklausė tas.

– Kaip reikėjo, taip ir pavadinau... Nagi, užėik čia, sere Numinorichai. – Iš džiaugsmo Džufinas ėmė jį tujinti. – O dabar parodyk man, kur vaikščiojo seras Šurfas, kol mudu su Maksu tave žadinome! – Šefas pažiūrėjo į apstulbusį Numinorichą, lėtai, bet tolygiai prarandantį bet kokį realybės pojūtį, ir su užuojauta palingavo galva. – Na gerai, susitarkime: jei parodysi, kur vaikiojosi seras Šurfas, viską tau paaiškinsiu, o jei ne – ką gi, tuomet ir aiškinti nebus ko!

– Gerai, parodysiu, jei reikia, – sutrikęs sutiko Numinorichas.

Jis priėjo prie Lonli-Loklio, sekundę užtruko prie jo, o paskui ryžtingai išėjo į Bendrojo darbo salę. Nusekėme iš paskos. Vyrukas greitai perėjo ilgą Visiškos Tvarkos Valdybos koridorių – galėjai pamanyti, kad jis jau kelerius metus kasdien kursavo po mums priklausančią Namą prie Tildo pusę! – ir užsuko į erdvią apytuštę patalpą, kuri iš tikrųjų yra Šurfo darbo kabinetas. Sustojo prie jo rašomojo stalo ir susimąstė.

– Išbuvote čia ne trumpiau nei minutę... Bet ne ilgiau nei tuziną minučių, sere, – galiausiai pasakė jis. Paskui išėjo iš kabineto ir nužingsniavo prie mūsų Slaptųjų durų – tarnybinio įėjimo į Visiškos Tvarkos Valdybą.

– Iš tiesų praleidau savo kabinete apie dešimt minučių, o paskui išėjau į gatvę, – patvirtino Šurfas. – Mano manymu, visai pakankamai.

– Manuoju – irgi, – linktelėjo Džufinas. – Na štai, sere Numinorichai. Galiu tave nudžiuginti, vyruti: tu – uodžius, kokių pasaulis neregėjo! – Džufinas atsisuko į mane: – Jo talentas – dar didesnė retenybė nei Persekiojimo Meistro dovana, Maksai. Manau, pats viskuo įsitikinai.

Aš linktelėjau ir tyliai sukikenau, nes prisiminiau tolimosios savo tėvynės tarnybinius paieškos šunis, ir mane iškart apėmė noras šiam simpatingajam serui Numinorichui užrišti pavadėlį.

– Sere Numinorichai, tu nesi Slaptosios Paieškos tarnautojas, – mąsliai tarė Džufinas. – Taigi negaliu tau įsakyti vykti su mumis į uostą ir padėti ieškoti nelaimės draugų... Bet juk tu pats tokiam nuotykiui neprieštarautum, ar teisingai tave perpratau?

– Ar galiu jums padėti? – nustebęs paklausė Numinorichas. – Žinoma, vyksiu drauge! Nuodėmingieji magistrai, nė nesvajojau, kad man kada nors taip nuskils!

– Tuomet važiuojam. Ką tik gavau žinią nuo Melifaro: jis jau rado tą nuodėmingą laivą iš Sumonio – vyrukai iš tikrųjų atplaukė į Echą šjryt auštant. Beje, tas laivas toks pat tuščias, kaip ir visi kiti. Vos atkalbėjau serą Melifarą nuo akivaizdaus žmogiško noro tučiuojau ropštis ant denio ir surengti ten didžiulę kratą, – pasakė Džufinas. Ir mąsliai pridūrė: – Bijau, kad serui Lukfiui šiandien teks užtrukti tarnyboje. Nesinori Valdyboje palikti vieno Kurušo. Jis, žinoma, gudruolis kokių reta, bet kai mieste dedasi tokie skandalingi dalykai, vienišas burivuchas mano kabinete – ne visai tai, kas padėtų širdžiai nešokti į kulnus...

Seras Lukfis Pencas jau leidosi iš Didžiojo Archyvo, beviltiškai painiodamasis prašmatnaus lochio klostėse. Mielame jo veide nebuvo nė šešėlio nepasitenkinimo. Vyrukas švytėjo iš pasididžiavimo: iki šiol jo tarnyba Slaptojoje Policijoje labiau apsiribodavo švelnia draugyste su burivuchais iš Didžiojo Archyvo, tad galimybė pabudėti sero Džufino Chali krėslė jam atrodė esanti pakankamai svarbi priežastis pavėluoti vakarienės.

– Jei kas nors atsitiks, tiesiog pasiųsk man šauksmą, didvyri, – švelniai nusišypsojo Džufinas.

– Žinoma, sere Džufinai, taip ir padarysiu! – pažadėjo Lukfis. – Be to, man visada padės jūsų Kurušas, jis tikrai išmintingiausias iš paukščių!

– Tavo tiesa, – visai rimtai sutiko Džufinas.

Pakeliui į uostą Numinorichas iš susižavėjimo vos galo negavo: aš apskritai labai mėgstu pasipuikuoti savo greitu važiavimu prieš naujus pažįstamus, o šiuo atveju turėjau dar ir puikų pretekstą – giliaprasmę Džufino pastabą, kad „šįsyk iš tikrųjų turėtume paskubėti“. Tad po dešimties minučių jau regėjome įvairiaspalvius Jungtinės Karalystės sostinės upių uosto žiburius. Ledi Keki Tuotli pasitiko mus prie pagrindinių vartų, kad palydėtų į įvykių vietą: mano manymu, uosto teritorija – puiki vieta užsimančius beviltiškai pasiklysti!

– Na, kuo nudžiuginsi, mieloji? – linksmi paklausė ją Džufinas, nenoriai palikdamas minkštą amobilerio sėdynę.

– Nėra labai jau kuo girtis, – atsiduso ji. – Šlovė magistrams, kad bent su panika susidorojome!

– O ką, čia iš tiesų buvo kilusi tikra panika? – šaltai pasitikslino Lonli-Loklis. – Tiesą sakant, tai kažkaip prieštarauja mano nuomonei apie žmones, kurių gyvenimas susijęs su jūra ir kelionėmis...

– Na, nesakyčiau, kad tikras... Šiaip kažkas tarp didelio skandalo ir sąmyšio kalakutidėje. Bėda ta, kad čia, uoste, pernelyg daug žmonių yra įpratę tučtuojau spręsti iškilusią problemą savo jėgomis, ir ne visada pagirtiniais būdais... Bet dar daugiau čia nelabai blaivių žmonių, jeigu atvirai! Nežinau, kaip Kofa vis dar gyvas: kai supratau, kokį pragarą jis paliko mane prižiūrėti, pasiunčiau jam įkandin gerą tuziną prakeiksmų... Šlovė magistrams, kad Koba, čionykščių elgetų vyresnysis, yra iš murakokų. Jis man labai padėjo. O paskui atskubėjo Melifaras – taip malonu iš jo pusės!

– „Murakokai“? – nustebęs perklausiau. – O čia dar kas? Apgailėtini kokio nors senovės ordino likučiai?

– Na, ne, nesakyčiau, – mėšliai nutęsė Džufinas. – Murakokai – tai tokie specialūs vyrukai, na, kaip čia paaiškinti... Tavo tėvynėje juos tikrai galėjo pavadinti „religine sekta“ arba „slapta draugija“. Matai, jie tiki gyveną keliuose kūnuose, įvairiuose Pasauliuose – ir vienu metu! Štai kad ir mūsų uosto elgetų vyresnysis – tas Koba yra tvirtai įsitikinęs: kol vienam jo pavidalui terūpi kaulyti išmaldos Echo uosto kvartale, kiti kaip inkstai taukuose gyvena kokuose nors tolimuose Pasauliuose. Ir dar, beje, murakokai yra įsitikinę: kad ir kur būtų įsikūniję, jie išlieka didvyriai ir bent mažos miesto elgetų gaujos vadovai, kaip nutiko mūsų Kobai...

– Koba – ir didvyris, ir vadovas, šiandien įsitikinau! – nusijuokė Keki. – Kad būtumėt matę, kaip, sugriebęs už barzdų, jis skyrė du susikibusius kapitonus: tašerietį ir izamonietį, mat pastarieji buvo tvirtai įsitikinę, kad kitas perviliojo į savo laivą nepatenkintus jo jūrininkus ir šiuos paslėpė, jog nekiltų nemalonumų... O paskui Koba kilniai nusprendė duoti man gerą gyvenimo pamoką ir išmintingai pareiškė, kad uoste – ir apskritai Eche – trainiojasi pernelyg daug žmonių. Jis mano: kol yra žmonių, – yra problemų, o šit jei pastarųjų nebūtų, nebūtų ir rūpesčių. Ir visai rimtai patarė apmąstyti jo žodžius: girdi, kas kitas kovos su gyventojų pertekliumi, jei ne Slaptoji Paieška...

– Na, ką gi kita jis kalbėtų, – netikėtai patvirtino Lonli-Loklis. – Ponas Koba – labai įdomi asmenybė, Keki. Pačioje Kodekso Epochos pradžioje jis suteikė nemažai paslaugų

Slaptajai Paieškai, ir man pačiam teko su juo susidurti. Patikėk, jis turėjo nemažai progų pakeisti savo gyvenimą, bet nepanoro. Sakė „neturįs teisės“, – bijau, kad taip ir nesupratau kodėl...

Numinorichas klausėsi jų išsižiojęs ir užgniaužęs kvapą. Vyrukas netikėjo savo ausimis: terekėjo prisidėti prie mūsų mažos, bet ekstravagantiškos kompanijos, ir jo vargšę galvą iškart užgriuvo visos baisios Visatos paslaptys! Beje, man pačiam burna prasivėrė nuo naujos informacijos, kurią turėjau suvirškinti, pertekliaus. O aš jau maniau, kad mūsų puikijame Pasaulyje visai apsipratau!

– Džufinai, – atsargiai paklausiau, – ar tie ekscentriški murakokų prietarai turi nors kokį pagrindą? Ar tai tikrų tikriausias kliedas?

– Žinai, veik neabejoju, kad tai kliedesys, – nusišypsojo šefas, reikšmingai nutilo ir vylingai pridūrė: – O štai mudviejų bendras bičiulis, seras Maba Kalochas, pasirengęs iš bet ko lažintis, kad murakokai sako gryniausią teisybę... Bet juk tu pažįsti Mabą!

Jo atsakymas man pasirodė gerokai dviprasmiš: puikiai pažinojau Mabą Kalochą, Atgalinio Laiko Laikrodžio ordino atsargos Magistrą, ir seniai pripratau prie to, kad visi neįtikimi jo tvirtinimai anksčiau ar vėliau tampa veik paskutinės instancijos tiesa.

– O štai pagaliau ir jūs! – su neregėtu palengvėjimu pasakė Melifaras. Jo pamišėliškai geltonas lochis jau kelias minutes tarnavo kaip puikus orientyras: jis švytėjo kur kas ryškiau nei blausi oranžinė prieplaukos žibintų šviesa.

– Šiaip jau turėjai pasakyti: „Oho, kaip greitai!“ – suniurnėjau. – Atlėkiau čia per dešimt minučių, vyruti!

– Mielai tikiu, – atsiduso jis. – Tačiau tuomet norėčiau žinoti, ką veikėte dar ketvirtį valandos? Pabendravęs su jumis, sere Garbusis Viršininke, – jis groteskiškai nusilenkė Džufinui lig žemės, – turėjau svarų pagrindą manyti, kad pasirodysite šioje prieplaukoje tiesiog po kelių sekundžių. Netgi buvau nutaisęs susižavėjimo išraišką – bet šit neprireikė!

– Upių uostas – ne išvietė, kad čia reikėtų dumti strimgalviais... – išmintingai pareiškė Džufinas. – Maksai, gal kartais turi kokį saldainį?

– Ne, – šyptelėjau. – O ką, užsimanėte ko nors skanaus?

– Aš?! To dar betrūko!.. Tiesiog pamaniau, kad tai patikimiausias būdas pakelti mano Dieninio Veido nuotaiką.

– Žinau kur kas geresnį būdą, – liūdnam tariau. – Tiesiog duokite man į snukį. Patikėkite, Melifaras po to dar penkerius metus bus laimingiausias žmogus Jungtinėje Karalystėje!

– Jis visiškai teisus, sere! – energingai patvirtino Melifaras. – Darykite, kaip jis sako, maldauju!

Džufinas ramiai pakėlė kumštį man prie nosies ir tarė: „Bum!“ – tuo momentu jo veidas buvo toks rimtas – pats Lonli-Loklis būtų galėjęs pavydėti!

– Na štai, dabar kitas reikalas, galima ramiai dirbti, – patenkintas atsiduso didžiai laimingas Melifaras. – O koks čia vyrukas? Nejau išaiškėjo pagrindinis visų nelaimių kaltininkas? – Jis pagaliau rado laiko atkreipti dėmesį į Numinorichą.

– Nepažįsti? – netikėtai nusišypsojo šis. – Mes drauge mokėmės Karališkojoje Aukštojoje Mokykloje, tik aš buvau geru tuzinu metų vyresnis... Ir, beje, sykį atkalbėjau savo bendramokslį Dbolą Bochatą nuo suprantamo noro išskalbti tau kailį – o tai tikrai prilygsta gyvybės išgelbėjimui, ar taip nemanai?

– Tai galima prilyginti nebent paties Dbolos Bochatos gyvybės išgelbėjimui. Nesvarbu, koks ten jo ūgis, vis tiek aš visada geriau mušiausi! – atsikirto Melifaras. Tada jis įsispitrėjo į mūsų naujai iškeptą „uodžių“ ir ūmai nušvito. – Numinorichas Kuta? Tavęs neįmanoma pažinti, ypač tokioje tamsoje! Tegu skylė danguje virš tavęs, vaikine! Iš kur čia atsiradai?

– Tave irgi vos pažinsi, – nusišypsojo Numinorichas. – Bet štai kvepi vis taip pat...

– Kaip šviežutėlė katės krūvelė! – susižavėjęs užbaigiau.

– Sere Džufnai, gal galėtumėte pakartoti tą savo fantastišką triuką ir atsainiai kepštelėti jūsų naktiniam pasturgaliui per snukį? – kankinio balsu pasiteiravo Melifaras. – Aš ir pats su malonumu tai padaryčiau, bet mano žmona labai nusimins, jeigu tik sužinos, kad susimušiau su jos karaliumi. Vargšėlės patriotizmo jausmas itin stiprus, nors kitų įgimtos silpnaprotystės požymių lyg ir nematyti!

– Patys aiškinkitės savo painius šeimyninius ryšius, – suniurnėjo Džufnas. – Tik šito man tetrūko... Beje, tavo senas draugužis Numinorichas – puikus uodžius, tad jis neperdėjo sakydamas, kad atpažino tave iš kvapo.

– Tikrai? Tai bent! – susižavėjo Melifaras. – O juk mūsų Aukštojoje Mokykloje iš tiesų sklandė gandai apie tavo paslaptinę nosį, vyruti! Esą, susilažinęs surasdavai visokį pamestą šlamštą, ir panašiai...

– Ponai, ar jums neatrodo, kad mes čia atvažiuome su reikalu? – nekaltai pasidomėjo Lonli-Loklis. Tiesą sakant, aš jau ir pats ketinau užduoti savo kolegoms šį netaktišką klausimą.

– Vis tiek turime palaukti Sotofos ir jos mergyčių, sere Šurfai, – nusišypsojo Džufnas.
– Nieko, netrukus pradėsime, jos jau kelyje.

– Tai gerai. Turime paskubėti. Aš ką tik šnektelėjau su seru Manga, – ramiai pranešė Šurfas.

– Ir kokių baisių paslapčių mėginai išgauti iš mano nelaimingojo tėvo? – nusišypsojo Melifaras.

– Aš pasikalbėjau su juo apie žalią Išmos vandenį... – mažliai atsiliepė Lonli-Loklis. – Jis šį tą apie tai žino – ne itin daug, bet vis dėlto...

– Netempk gumos, sere Šurfai! – pagyvėjo Džufnas. – Ką tau sakė Manga?

– Pasakojo viename Sumonio uoste girdėjęs keistą legendą apie „Žaliojo Vandens gyventoją“, kuris užkerėdavęs jūrų keliautojus savo begarsėmis dainomis. Seras Manga mano, kad ši būtybė turėjo kažkokią nuostabią dovaną, kažką panašaus į mūsų Begarsę kalbą. „Žaliojo Vandens gyventojas“ paskutinįsyk tose vietose buvo pasirodęs prieš kokius penkis šimtus metų, o vėliau kažkur dingo: mirė, užmigo ar tiesiog nuplaukė prie kito kranto. Niekas nematė šio siaubūno, bet seni Sumonio kapitonai pamena, kad prieš jam pasirodant įlankos vandenys iš tikrųjų pasidarydavo žali. Kapitonų protėviai žinojo, ką tai reiškia: reikia užsidaryti namie ir nekelti kojos į lauką, mat šios būtybės begarsės dainos galėdavo įvilinti į vandenį net tuos, kurie stovėdavo ant kietos žemės.

- Panašu! – suglumęs ištarė Džufinas. – Tikrai labai panašu į mūsų atvejį.
- Ir ką gi tas „Žaliojo Vandens gyventojas“ išdarinėdavo su savo naujaisiais bičiuliais?
– dalykiškai pasiteiravo Melifaras. – Gal juos rydavo?
- Būtent, – abejingai linktelėjo Šurfas. – Todėl man atrodo, kad derėtų paskubėti.
- Šiaip ar taip, turime palaukti Sotofos, – išmintingai pareiškė Džufinas. – Ji, žinoma, siaubinga ragana, bet kai tenka važiuoti amobileriu, Sotofa tampa paprasčiausia provincijos perekšle, kaip, beje, ir aš pats. Dvidešimt penkios mylios per valandą – mudviejų riba... Sakyk, sere Melifarai, ar tu pats jau mėginai žiūrėti į tą nuodėmingą vandenį?
- Žinoma, – ramiai linktelėjo tas. – Jei atvirai, mes viską išmėginome paeiliui – dėl visa pikta. Kofa išsijungė iškart, tiesa, taip pat greitai ir atsikvošėjo, mudviem su Keki tereikėjo pasukti jį taip, kad jo nosis būtų nukreipta į artimiausią smuklę. Užtai mūsų narsioji ledi Keki ištvėrė net tris minutes – aš buvau pritrenktas!
- Nekreipk dėmesio į šį storžievį, ledi, – nusišypsojo jai Džufinas. – Pradžia ne tokia jau ir bloga! Jeigu įstengei su šiais kerais kovoti bent tris minutes, vadinasi, galėsi įveikti bet kokią haliucinaciją – žinoma, prieš tai atitinkamai pasirengusi.
- O manęs tai apskritai neveikia! – išdidžiai pranešė Melifaras. – Na, aš irgi mačiau tą nuodėmingą žalią vandenį ir panašiai, bet man tai netrukdė protauti, o svarbiausia – veikti irgi netrukdė!
- Ką gi, gerai. Aš to ir tikėjausi, – mėsliai linktelėjo Džufinas. – Jūs, Sergėtojai, sukurti labai įdomiai: jūsų prigimtis leidžia jums ilgai būti tarp to ir ano, ir ne vien tik tarp mūsų Pasaulio ir jo Tamsiosios Pusės. Šiuo atveju tu sėkmingai įstrigai tarp haliucinacijos ir savo normalios būsenos: matei žalią vandenį taip, lyg irgi būtum užmigęs, bet veikei tarsi nemiegotum... Tuo geriau – šiandien mūsų turi būti daug.
- Jūs jau čia? – kažkur man nugaros pasigirdo pavargęs sero Kofos balsas. Kofa vėl buvo susisupęs į savo ukumbišką apsiaustą, galintį bet ką paversti nematomu, tad aš nė nepastebėjau, kada jis spėjo prie mūsų prisijungti. Gal apskritai visą laiką stovėjo už kelių žingsnių nuo mūsų – iš jo galėjai ko tik nori tikėtis.
- Jums šiandien smarkiai kliuvo, Kofa. – Džufinas nusišypsojo užjausdamas. – Seniai nemačiau jūsų tokio pavargusio!
- Seniai? Verčiau sakykite: niekada, taip bus teisingiau, – atsiduso Kofa. – Žinote, Džufinai, man viskas krinta iš rankų vos tik prisimenu, kas darosi namie...
- Man atrodo, dabar tikrai galėtumėte leisti sau truputį pailsėti, – pareiškė mūsų šefas it koks filantropas. – Mūsų čia ir taip daug, o netrukus bus dar daugiau.
- Beje, o kas liko Valdyboje? – niurzgiai paklausė Kofa. – Lukfis, ar ne?
- Aha. Bet dabar jį pakeis Keki. Bent jau aš taip įsivaizduoju, – mėsliai pratarė Džufinas.
- Jau geriau aš jį pakeisiu, – atsiduso Kofa. – Mūsų kabinete man bus kur kas jaukiau negu ištuštėjusiuose mano namuose. Be to, Keki turi vieną blogą įprotį: toji išpaikinta ledi nepaprastai mėgsta miegoti savo lovoje! Tad tegul tuo ir užsiima laisvalaikiu, jeigu iš manęs ir jos dabar – jokios naudos!

– Kofa, jūs tikras senosios mokyklos džentelmenas! – sužavėtas atsiduso Melifaras.
– Dabar mes visi manysime, kad siaubingai kimbate prie ledi Keki, imsime ją užjausti, dovanosime gėlių, vaišinsime pyragaičiais ir panašiai, kad nors kiek palengvintume jos nykią dalią... O iš tikrųjų jūs viską sutvarkėte taip, kad šiandien ji galėtų pailsėti kaip žmogus, lyg ir netarnautų Slaptojoje Paieškoje. Štai koks galantiškumas! Mums visiems mokytis ir mokytis!

– Vis tiek neišmoksitė, – šyptelėjo Kofa. – Juk jūs, tiesą sakant, gana negabūs vyrukai...

Galiausiai ši porelė vis dėlto pasišalino. Seras Kofa rūpestingai apgobė Keki savo garsiojo ukumbiško apsiausto skvernu, ir jiedu tapo kone nematomi, šiaip ar taip, pamatyti jų tikrai negalėjai, tad mes netekome abejotino malonumo stebėti jų jaudinamo pasivaikščiojimo susikibus už parankių – man tai irgi buvo paslaptis, ypač jei pagalvoji, kad apie švelnius jų santykius nieko nenutuokė nebent tik atokiojo Guglando pakraščių gyventojai, kuriems apskritai nerūpi, kas vyksta toli nuo jų garsiųjų pelkių...

– Na, kas tau šįsyk nutiko, senas lapine? Nuo kada ėmei skirti pasimatymus tokiose judriose vietose? – linksmai paklausė mažytė simpatiška senikė, stiebdamasi ant pirštų galiukų, kad galėtų pakštelėti mūsų šefui į skruostą. Ji vis tiek būtų nepasiekusi, bet Džufinas galantiškai pasilenkė prie savo senos draugužės.

– Paruošiau tau gerą dovaną, Sotofa, – švelniai tarė jis. – Keli tuzinai skenduolių, panirusių į žalių tolimos Išmos įlankos vandenų sapnus, tiesiog Churono dugne. Romantiška, tiesa? Kas kitas paruoštų tau tokią staigmeną?

– Niekas kitas, tik tu, – nusišypsojo ledi Sotofa. – Nebent likimas... Bet kur jam iki tavęs, gudročiau!

Tada ji pamatė mane, ir duobutės jos skruostuose dar pagilėjo: kažkodėl mano fizionomija visada kelia ledi Sotofai ypatingą susižavėjimą.

– Ši pamišusi žemė vis dar sutinka tave nešioti, berniuk? – paklausė ji, apkabindama mane taip švelniai, tarsi būčiau vienintelis jos vaikaitis, ką tik atvažiavęs pas ją atostogauti ir todėl dar nespėjęs kaip reikiant patampyti nervų.

– Na, nesakyčiau, kad ji taip jau ir sutinka, tiesiog niekas jos neklausia! – šyptelėjau aš.

– Sotofa, nustok glėbesčiuotis su mano pavaduotoju, aš vis dar siaubingai pavydus! – nusijuokė Džufinas. – Ir apskritai, mums metas imtis darbo... Kur tavo pagalbininkės?

– Čia, – šyptelėjo ledi Sotofa. – Tik kai aš pradėdau myluotis su gražiais vyrais, mergytės mandagiai pasitraukia į šalį ir nosisuka.

– Tu jas puikiai išauklėjai! – pavydžiai atsiduso Džufinas. – Šit jei aš pradėčiau glėbesčiuotis su gražiomis moterimis savo pavaldinių akivaizdoje, jie ne tik išsprogintų akis, bet dar ir imtų visiems pageidaujantiems pardavinėti bilietus į tokį skandalingą spektaklį...

– Skaudinate, sere. Mes juos nemokamai praleistume, – saldžiu labdaros fondo pirmininko balsu įsiterpė Melifaras.

– Gerai, dabar iš tikrųjų gana, – ryžtingai pareiškė Džufinas. – Metas ir darbo imtis.

Kelios paskesnės valandos man iki šiol regisi kaip šiurpiausias mano gyvenimo laikotarpis: šaltas Churono vanduo, nenatūraliai sunkūs užkerėtų jūreivių kūnai, kuriuos mes iš ten traukėme, žvarbus vėjas virš upės, sadistiškai plakantis šlapią skabą ant sustirusio kūno, maudžiantis skausmas krūtinėje, neleidžiantis pamiršti savęs, bet sykiu pamažu

varantis iš proto, ir dar tas nelemtas hipnotizuojantis šnabždesys, kuris nuolat skamba ausyse: „Aš gimęs taip seniai, kad kartais išgirstu, kaip žalias vanduo srūva pro pirštus it laikas...“ Ėmiau net neapkęsti šių nuostabių eilių, kurios kadaise man atrodė vos ne geriausios Visatoje... Kažkurią akimirką Džufinas tylėdamas prikišo man prie nosies butelį su Kacharo balzamu – o aš, kvailys, maniau, kad jis liko Valdyboje.

– Vis laukiau, kada pareikalausiu leisti pasiurbti šito antpilo! – pašaipiai tarė jis. – Ir tik dabar supratau, kad tu tiesiog pamiršai jį esant.

– Pamiršau. O dar pamiršau, kuo aš vardu, ką čia veikiu ir apskritai, kas jūs toks, dėdule? – atsidusau aš, tada maktelėjau didžiulį gurkšnį šio nuostabaus gėrimo jausdamas, kad vėl darausi visiškai gyvas: vis dėlto Kacharo balzamas – puikiausia visų Pasaulių tonizuojanti priemonė! Šiaip ar taip, su manimi jis daro tikrus stebuklus.

– Aš tau vėliau viską papasakosiu, gerai? – užjausdamas nusišypsojo Džufinas. – Ir kuo tu vardu, ir ką čia veiki, ir net kas aš toks. Šiuo metu aš ir pats nelabai informuotas apie visa tai, „dėdule“...